

Предговор

В тази книга рисуваме посвещението на един младеж в Египетските мистерии във форма на разказ, така, че четецът да преживее действието.

Тази работа е отчасти плод на изучаване, а отчасти творба на окултисти и мистици.

Посвещението се състои в три части:

ПЪРВА ЧАСТ се казва “ИЗПИТАНИЯТА.” В нея Неофитът трябва да издържи изпитите, чрез които той ще даде доказателство, че притежава смелост и себевладеене, и е достоен да преживее посвещението.

ВТОРА ЧАСТ се казва “ПОУЧЕНИЕТО.” То се състои в голямата храмова зала, в 22 стенни рисунки, тъй наречената книга на Тот, представляваща етапите на обучението.

Ходът на обучението е даден чрез логично-принудителни съотношения на всяка една картина към друга, които представляват една система подобна на етиката. Тези съотношения са основани върху тъй наречената “окултна математика”, която в дадената работа е обяснена с обикновени примери.

В течение на 10 дни Първосвещеника обяснява на младежа по една картина и най-послед го учи да изговаря думата, с която Ръководителят ще извика да се яви духът на покровител.

ТРЕТА ЧАСТ се казва “ПОСВЕЩЕНИЕТО.” В течение на 12 нощи духът на ученика ще бъде воден от неговият Ръководител през различните области на невидимия свят, през което време неговото неодоушеено, но не без живот, тяло почива за олтара, под мантията на първосвещеника.

Всяка сутрин Първосвещеникът обяснява по една от дванадесетте последни картини на книгата Тот, за да изговори на последният ден тържествената благословия върху новопосветения, след като последния повтори в къса форма главните поуки, които съдържа цялата книга.

Самата книга Тот е едно историческо дело. Мъдrecи и мистици от древни времена я взимат под внимание (Аполониус от Тиана, Раймонд де Лучие и др.), споменават я и различни писатели от наше време.

(За моята книга тя е създадена според старите показания и описание наново от Лео Себастиан Хумер, един талантлив Инсбуркски художник).

Забележка:

Настоящата книга е препис от стар превод. Местата отбелязани с “?????????” са били невъзможни за разчитане. При всяка намеса от моя страна в при редактирането на текста съм съблюдавал съхраняване древния дух на тази книга. За повече информация ми изпратете е-майл на egov@iname.com или egov@usa.net

ЧАСТ ПЪРВА

ИЗПИТАНИЯТА

Беше преди хиляди години в Египет. Пирамидите още не бяха построени, сфинксовете и обелиските също ги нямаше. Само палмите стояха гордо в нагорещения от слънцето въздух.

Тогава властвуваше Божествената династия и се грижеше в Мемфис за съкровищата на мъдростта, произхождащи от по-висши светове. От запад, от далече, много отдалече, бяха дошли свещениците — мъдрост и знание, изкуство и учение донесли със себе си, спасили се, защото благодарение на ясно-виждащите си очи установили, че родината им щяла да бъде потопена от подземните води. Те знаели, че е близо времето, когато целият континент заедно с тяхната дивна столица, градът на златните порти, чрез земетресение ще бъде раздрусан и в скута на планинско високи вълни ще потъне. И се изселили.

То бе тогава.

Аз *виждам* един строен мургав момък, чиито бедрата са облечени само с една дреха, набраздена с бели и черни черти. Той работеше с няколко приятели в градината на свещената Оресия. Той трябваше, според желанието на своя баща, да стане маг и свещеник, а и него самия го теглеше да гледа зад завесата.

На него не са достатъчни прекрасните божествени служби, отредени за народа. Той иска повече. Несъзнателно се събужда в него желание да се моли и той иска да знае. Въпроси се зараждат в неговия вътрешен живот, на които той не можеше да отговори.

Той бе препоръчан на свещениците и взет като ученик, като неофит. Бе обрязан и употребата на месо, риба и шушулкови плодове му бе забранена. Едно леко вино му бе по изключение позволено.

Всяка сутрин при изгрев той седи със своите приятели на източната тераса. Там трябва да прави своите медитационни упражнения, при които в определено време да не допуска никакви мисли в себе си; той не трябва за нищо да мисли, той трябва да учи, да владее своите мисли и чувства. След една лека закуска от зеленчуци и плодове следва работа; той знае, че свещениците го *виждат* и наблюдават, даже ако той съвсем не ги вижда, понеже те разполагат с чудни непознати нему познания и способности. Но знае също, че и те са хора като него, че са се учили, упражнявали и на края са минали през някакво ужасно изпитание; сега много могат, много знаят и върху всичко мълчат. Той обаче иска, иска и ще постигне онова, което са постигнали те.

Към обяд трябва заедно със своите приятели да слезе в голямата зала.

Грамадни украсени с йероглифи колони поддържат покрива. Тиха и мека светлина изпълва обширното пространство. На стените са разположени 22 големи, в червено, кафяво и бяло нарисувани картини. Своеобразно тайнствени. Единадесет от всяка страна. Тук трябва по два цели часа да престояват в мълчание. Те трябва да наблюдават картините. Те трябва да ги запечатат в себе си. И той гледа картините дълги часове, месеци, години наред. Той познава всяка частичка върху тях, те говорят, но той не разбира техния език. Той вижда свещеници, царе, девиси — той желае да проникне в техния смисъл, да разбере, но му липсва ключа. В градината работят роби, по-стари и по-млади мъже, които нямат право да напуснат храмовата околност. Младежите, които се приготвят да приемат посвещение нямат право да контактуват с тях, нито да се приближават. Но вечер, когато си лягат по постелките, шепнеха си едни други: “Онези роби искали също да станат свещеници. Те обаче не могли да издържат ужасните изпитания и затова сега са роби.” Младежите потрепваха.

Един път в годината трябва да се покажат пред Първосвещеника. Той е един Знаещ. Той *вижда* какво става надалече. Той може да види какво става в човека. Той *вижда* мислите, растенето, зрелостта на душата. Четири пъти се е явявал младежът пред Първосвещеника. Всеки път мълчалив и пронизващ със своя поглед го изглежда — по един знак с ръката и той трябва да се отдалечи. И така измина още една година. Медитация при изгрев слънце; мълчаливо наблюдение на стенните картини; той чувства, че от картините изтича нещо и го облива. Той чувства в съзнанието си, че стои под влиянието на особени, тайнствени рисунки. И всеки ден работи той в градината на храмовата околност. Вечер кандидатите се събират в храмовата библиотека и един свещеник им чете от стари папируси и дървени плочи. Думи на мъдрост и знание, думи за размишление, в които колкото повече се вдълбочава човек, винаги по-дълбок смисъл се вижда, че съдържат. На тях (неофитите) им е показано, че думите на учителя, на свещеника трябва да се слушат със страхопочитание: никаква критика да не си позволяват. Те трябва да заповядат, да владеят само своите мисли и чувства. Те учат да наблюдават и да чувстват живота и смъртта в природата, като че ли са едно с цъфтящото цвете и умиращото

дърво. Те учат не само сами да проникват в живота на растенията, но и да вземат участие, освен това за тях не трябва да има никаква тайна и в живота на животинското царство. Те трябва да слушат оплакващите, любовните, ядовитите и гладните тонове на животните, да чувстват с тях и да ги разбират. Те учат да живеят и да страдат с всички животни. В техните молитви те благодарят на Божеството за всичко добро и се отказват да създават на някое същество, което има душа, каквато и да е била болка или мъка; това бе и една от причините да не ядат месна храна.

Когато ученикът се представи за пети път пред Първосвещеника, той не го изпрати, а с едно движение на главата му показва, че трябва да остане.

“Ти можеш да бъдеш посветен, сине мой, и да погледнеш зад завесата. Но ние свещениците трябва да те подложим на изпити. Те са тежки и ужасни, но нужни, защото достоен да *вижда* тайните на небето е само този, който има смелост и воля, който знае да мълчи. **Да знаеш, да искаш, да смееш, да мълчиш** — това са стъпалата, които водят към съвършенство. Затова аз трябва да те попитам, искаш ли да се подложиш на изпитанията. Аз не те убеждавам. Ти си свободен, ти още можеш да се върнеш, да напуснеш храма. Избирай според сърцето си.”

Сериозно и тихо дойде отговорът:

“Аз искам.”

“Тогава отивай обратно на работата си.”

Мълчалив, с дълбок поклон младежът напусна килята на Първосвещеника. Казано му бе три дни да се храни само с хляб и вода.

Вечерта на третия ден, воден от свещеник, отиде в една част на храма, забранена му досега. Те минаха през множество зали, които ставаха все по-тесни, а някои събуждаха у посетителя тайнствено и непознато досега чувство на сковане. В едно тясно, дълго и ниско място бяха събрани много свещеници. На края на залата имаше висок олтар. В страни от нея на мангали с огън, поставени върху високи поставки, гореше тамян с най-хубав мирис. Младежът стоеше там скован и смутен. Първосвещеника се приближи към него и го запита пак, дали иска да се подложи на изпитанията. Младежът потвърди. Той иска да знае, да опознае. Тогава, по даден знак от Първосвещеника, се отвори олтарът, чиято предна стена се състоеше от двукрила врата. Зина черна дупка. Един свещеник подаде в ръката му малка горяща лампичка (напълнена с масло) направена от глина.

“Внимавай върху твоята лампа и забележи, че не само знание, желание, смелост и мълчание са стъпалата към съвършенството, но също и една ръководна нишка, която днес може да те запази. Ти знаеш, че този път води към съвършенството. Ти искаш да вървиш по него. Сега трябва да имаш смелост, да имаш кураж и да мълчиш. Не забравяй — смелост и мълчание. А сега — върви, върви.”

Младежът направи една крачка към олтара. Тогава Първосвещеника пристъпи още веднъж към него.

“Помисли”, каза той сериозно, “ти още си свободен, все още можеш да се върнеш. Влезеш ли обаче във входа, тогава вратата никога вече не ще се отвори за тебе. Никой досега не е могъл да излезе през този олтар. Има само един вход, изхода е на друго място. Приближава твоята смърт или робство, ако паднеш, знание и умение, ако победиш. За последен път — какво избираш?”

Младежът погледна Първосвещеникът сериозно и искрено в очите:

“Аз искам да издържа изпитанието.”

“Тогава върви.”

Младежът влезе и веднага чу как вратата се завъртя и затвори зад него. Пазещ светлината на своята лампичка, той пристъпи внимателно в нощта напред. След известно време си удари челото в някаква скала, наведе се и си каза “напред.” Не след дълго пак се удари и трябваше да превие тялото си и така да продължи. Тъмносивите скали го обгръщаха отвсякъде. Малката лампичка осветяваше малък кръг около него. Скалите излъчваха студенина и мраз. Навикналият на африканското слънце младеж мръзнеше. Тунелът ставаше все по-нисък и по-тесен. За да върви напред той трябваше все повече и повече да се свива. Накрая спря. Пред него нощ, зад него непроницаем мрак. Връщане обаче нямаше. “Напред.” След няколко не много нежни докосвания до скалите, бе напълно свит, трябваше да лази по колене, за да може да върви напред. В десницата си той държеше здраво своята лампичка, знаейки, че единственото му спасение е тя, а също и думите, които често си повтаряше “смелост и мълчание.” С лампа в ръка лазенето стана все по-трудно, тунелът ставаше все по-тесен и по-тесен. Стори му се, че се намира в един безкраен ковчег и като че ли това движение напред ще стане безнадеждно, като че ли не може да се мръдне от мястото, а студените стени на този ужасен каменен

ковчег се движат и започват да го притискат. С едва спотаен вик пак се блъсна в скалата. Тогава легна по корем и започна да пълзи, като си помагаше с лактите и колената. Един ужасен страх, една голяма душевна скованост искаше да го връхлети, той обаче се бореше смело срещу това, като си казваше “където са минали другите и аз ще мина — напред.” Обаче по-нататъшното проникване ставаше все по-тежко, скалите така се събаряха, че той се почувства затегнат като в тръба. Ето, той бе затиснат. Сърцето му биеше силно, ужасът бушуваше в нервите му, обаче стисна зъби и си каза пак “напред.” Мъчеше се, натискаше, въртеше се насам, нататък с лампичката между зъбите. Но ето, той въздъхна, тунелът се разшири, можеше да се изправи. Проходът стана широк и висок както преди. Но изведнъж се спря уплашен. Пред себе си видя, че пътят свършва и тъмна пропаст зее и го пресича в цялата му дължина. Нямаше никаква възможност — нито наляво, нито на дясно да се заобиколи. Той приближи до самото отворстие на пропастта, чиито стени изглеждаха отвесни като на кладенец, повдигна лампата с мисълта, че ще може да се прескочи, обаче напразно: дупката бе много широка, а таванът — много нисък и би си разбил главата. Той се измъчваше, не искаше да си каже, че няма друг път, освен да скочи в зиналата пред него черна дупка.

Още един път повдигна лампата и прегледа около себе си, но не видя нищо друго освен студен, суров камък и черна непроницаема тъмнина. Мисълта да се върне и да чука на вратата на олтаря го замъчи, но си спомни, че Първосвещеника му каза достатъчно ясно и сериозно, че тази врата никога не ще се отвори за изход, а и свещениците може би вече не са там. Той се замисли — искаше ли да бъде един знаещ, един *виждащ*? Да, искаше това на всяка цена — даже ако това ще му струва живота. Той трябваше да продължи. Следователно, понеже няма друг път — надолу. “Смелост!”

Държащ лампата високо той скочи в бездната. Едно ясно изплискване, един усет за ледена вода и вече имаше твърда почва под краката си. Радостно чувство го обзе. Препятствията бяха така наредени, че да могат да бъдат превъзможнати, изпитите да могат да бъдат издържани. Те не са мислили да го унищожат. Чувството за победа се събуди у него. Вдигна лампата над главата си и се зарадва, че при скачането не е изгаснала. Но той измръзваше. Стоеше във вода, достигаща до раменете му. “Тук сигурно има изход”, си каза, “това не е край, невъзможно е.” Огледа се несигурно със своята лампичка. Нищо. Навсякъде падаха скали отвесно във водата. Постоя така малко време, спокоен и в размишление. Ръката му се умори да държи лампичката високо и той я смени. Държащ в лявата си ръка, той се приближи страхливо към една вдлъбнатина в скалата. Попипа я с ръка и откри, че е достатъчна да може да се държи човек с ръка за нея. След това откри още една и още една. Тук трябваше да се реши. Хвана лампичката със зъбите и се опита внимателно да се хване за скалата. С единия крак търсеше упор и намери една издатина на скалата, във водата. Той се поде, но се изплъзна и падна във водата гърбом. Лампата падна и изгасна. Обгърна го тъмнина, черна и непроницаема нощ. “Помогнете ми, о Вие Божествени”, извика неговата уплашена душа. Пак стоеше във водата до рамене и започна да мръзне. С протегнати ръце потърси внимателно вдлъбнатините в скалите но не ги намери, поради падането бе загубил посоката. Търсеше наляво, след това надясно, и така нататък, докато най-последна напипа една вдлъбнатина и я позна по формата. Неговият крак също почувства издаденото на скалата. Той започна своето изкачване наново, търсещ ту с едната, ту с другата ръка много внимателно. Сега с последно усилие можа да се изкачи над водата, но още не бе въвн от пропастта. Той бе над водата, но чувстваше, че силите му го напускат и ако сега падне е загубен, тресеше го. С последни усилия се катереше нагоре и ето, ръката му напипа едно извито желязо, хвана се за него, издърпа се влачешком със своето тяло до пода, след това стана и извика — “Спасен!” После издигна ръце нагоре: “Благодаря Вам, Вие повелители на Небесата, благодаря.”

Той не досегна тавана с ръцете си, но в страни можеше да досегне стените. Нямаше вече лампа и опипваше със стъпало пода, преди да направи крачка. Страхуваше се от нови дупки и пропасти. Но подът бе равен и стените на еднакво разстояние. Той вървеше, вървеше все напред. Пътят му изглеждаше безкраен, а нощта — непроницаема. Проходът правеше няколко извивки. Най-послед, след един ъгъл забеляза далечна светлина, която му даде нов живот и той се устреми нататък.

Светлината растеше.

Сега можеха да се различат стените и пода и той започна да тича. Стигна в едно помещение изсечено в скалата, което бе четириъгълно и имаше два отвора. През единия бе дошъл той, а пред другия гореше голям огън, чиито пламъци го запълваха целия. Там значи трябваше да мине. Той разгледа още един път четириъгълната стая и видя, че единственото място, през което може да мине е огънят. Връщане за него нямаше, по-добре пламъците, отколкото ледената вода в кладенеца. Следователно — напред.

Той се затича през огъня и пламъците — едно леко и хладно въздушно течение го обгърна, той не почувства никаква жар. Огънят бе само добре устроено огледално отражение. Усмихна се леко и продължи. Широкият вход сега бе от задната страна и слабо осветен. Той дойде в една стая постлана с килим, на тавана висеше запалена лампа. В средата на стаята хубаво легло го приканваше за почивка. Двама роби се явиха пред него. Той ги позна, бе ги виждал от далеч да работят в храмовите градини и полета. Вече искаше да ги запита, когато си спомни думата “мълчание.”

“Осмелих се на много”, мислеше той, “сега остава изпита на мълчанието.”

Един от робите му сне мокрите дрехи и му даде сухи. Той ги облече и с едно ръкомахане помоли за спокойствие. Другият роб донесе една масичка, сложи храна и питие, след което изчезна мълчаливо и някъде се заключи врата. Нахрани се добре, тъй като бе постил вече три дни. Бе преуморен, за да стане и потърси вратите, радваше, че може да си почине. Легна върху леглото, но му изглеждаше, че лампата на тавана започна да хвърля все по-малко светлина.

Но ето, повдигна се една завеса и вътре влезе нубиянка, стройна и с непобедима красота, пълна с чара на младостта. Дрехата ѝ от червена коприна оставяше нейните красиви млади гърди голи. Очите ѝ светеха и привличаха. Устните ѝ бяха червени като цъфтяща червена роза. В десницата си държеше чаша с червено вино, а лявата държеше върху бедрата си.

Младежът се изправи облегнат на ръцете си, гледайки чудното видение. Тя му се усмихваше леко. Правеше леки крачки, с които се приближаваше леко, едва забележимо към него. Той вече усети аромата, който тя излъчваше. А ето, наведе се над него и му предложи чашата.

“Ти победи, о младежо”, прошепна тя, “устоя, издържа изпитанията. Ето, приеми наградата, която заслужаваш. Вземи чашата и пий от виното. То ще ти даде сили да обичаш. Моите устни очакват твоите, моето младо, красиво тяло жадува за теб. Младежо, приеми, приеми наградата.”

Той обаче мълчеше, беше ли това наградата или един нов изпит. Тя обаче сложи своята ръка върху рамото му.

“Защо мълчиш, или не ти харесвам. Говори?”

Той си спомни думата “мълчание.” Той искаше да знае, да познава, да може.

Отблъсна жената тъй сурово от себе си, че златните ѝ гривни паднаха от ръцете ѝ и издрънчаха на пода. Изкусителката извика и избяга. След случилото се завесата веднага се откри и Първосвещеника, придружен от много свещеници, облечени в бяло, се яви пред младежа.

“Благословен бъди, сине мой. Ти издържа изпитанията на земята, на въздуха, на водата и огъня. Ти показва смелост и воля. Ти предпочете мъдростта и знанието пред пред мимолетното на страстите и чувствата. Ти победи себе си. Каквото ти желаеш, ще получиш. Плана на световите, движението на звездите ще се открие пред тебе. Ти трябва да видиш вълната на живота, излъчваща се от божеството и нейното връщане пак при него. Ти ще проследиш пътуването на духовете през всички времена, на всеки въпрос ти ще получиш отговор. Слънцето на Озириса ще те озари, бъди благословен.”

“Бъди благословен”, извикаха свещениците с дълбок тон.

“А сега ела”, каза Първосвещеника и хвана младежа за ръката. Свещениците ги последваха по двама и пееха древни ритмуси.

“Възхвалете Озирис, лъчезарното слънце.”

“Създател на вековете, Ръководител на времената.”

През храмове и дворове се движеше шествието до една зала, в която месеца във фазата на пълнолуние, хвърляше магическа светлина. В средата имаше едно малко езеро.

Първосвещеника заговори: “Днес започва за теб един нов живот. Ти преживя дълбок прелом. Ти не ще го забравиш никога. Днешният ден разделя твоя живот на две неравни части: зад тебе е твоята незряща младост, пред теб — един светло осеян път, водещ нагоре. Днешният ден не те научи нищо ново. Той показва само, че ти можеш да владееш своята смелост, твоето мълчание и твоите чувства и страсти.

Обаче това, което тук ще научиш и което по-късно през твоето посвещение ще видиш, ще те направи друг, който знаеш, ????? върви своя път от раждане към смърт и през редът на смъртта и на живота. Влез в това езеро, сине мой, и приеми свещеното умиване.”

Младежът влезе във водата.

“Тази вода бе един гроб на твоето минало. С влизането в него ти се освобождаваш. Тази вода обаче ти казва, при излизане от нея, че смъртта няма сила върху тебе и ти не ще останеш в гроба. Потопи

се и остави своята дреха и обвивка в нея за знак, че някога своята изоставена обвивка ще остане в гроба.”

Младежът се потопи и излезе навън. Облякоха му бялата дреха на свещеник, на Озириса.

“Ти сега си един от нашите”, продължи той, обръщайки се към младежа. “Ти си си наш брат, ти си свещеник, ти стъпи в пътя, стоиш обаче съвсем в началото. Пътят брои много стъпала. Изпити нямаш повече да преодоляваш, поучения обаче трябва да получиш и голямото пътешествие, за да преживееш посвещението. Сега иди и почини и ела утре навреме за сутрешните упражнения, преди изгрев слънце, в голямата зала.”

Първосвещеникът се отдалечи. Един млад свещеник се приближи до младежа с думите: “Ела, аз ще ти покажа твоето жилище.” Мълчалив, свещеникът го поведе през зали и преходи на открито. Месецът осветяваше синята нощ. Една хубава градина, напоявана от река, украсена с няколко езера, учудваше новоположеният свещеник. Водни растения и особени лотусови цветя имаше там, а на брега на реката растяха множество палми, които хвърляха своята сянка. Всичко това бе добре и хубаво заградено с високи огради. Младежът, гледащ около себе си извика към свещеникът:

“Аз никога не съм бил тук.”

“Това са жилищата на неженените свещеници” — отговори другият. “Неофитите не се допускат в тази градина.”

“Кой обработва тези градини?” — попита младежът.

“Роби.”

“Срещу храна ли ги купуват?”

“О не, това не е нужно. Който не може да устои на последният изпит и се предава на чувствено опиянение спасява живота си, но загубва свободата си. Той не смее да напуска храмовата околност под страх на смъртно наказание. Значи, ако ти днес не беше отпъдил нубийката от теб, сега щеше да бъдеш роб. Робините ние купуваме и ако тя успее да прелъсти неофита, получава свободата, това тя знае и затова извършва своето.”

Младежът благодари в себе си на Бога и запитва: “Ако аз, обаче, не можех да изляза от кладенеца?”

“Ние сме извадили от там не един труп.”

“Ужасно!”

“Не всеки е достоен да бъде свещеник на Озириса. Ние не убеждаваме никой и на теб също ти бе позволено да се откажеш. Вратата на олтара не се отваря за връщащите се. Преди няколко години един младеж умря от глад под олтара, след като се върнал от страх пред кладенеца.

Но ето твоето жилище”, каза той и посочи на младежа една малка къщичка, която стоеше под сянката на високите палми. “Ако искаш да приемаш приятели и роднини, можеш да правиш това в предните зали на храма. Тук имат достъп само свещениците и техните роби. Твоите роднини ще се радват да те видят в дрехата на свещеник. А сега спокойствие. При изгрев слънце ще дойда да те взема.”

Младежът се хвърли в леглото си, покри се и поради умората от всичко преживяно бързо заспа.

На другата сутрин всички свещеници се събраха в свещената библиотека. Неофитът бе между тях. Рано, преди изгрев слънце, всички тръгнаха в празнично шествие, двама по двама към две великолепни статуи, които седяха в свещеното медитационно положение, държащи ръката на коляното. Шествието очакваше изгрева. Когато слънцето се показва зад планините и жълтеникавият пясък на пустинята заблестя, свещениците легнаха с лицата си надолу. Когато слънчевите лъчи осветиха устата на статуята, тя издаде един звънящ тон, като от скъсана струна. Свещениците станаха. Първосвещеникът се обърна към неофита:

“Ти си сега един от нашите. При все това всеки от нас трябва да получи потвърждение на своето свещеничество от устата на тази мъртва статуя. Ние също ще питаме божеството, дали иска да довърши започнатото от тебе дело. И камъкът ще ти отговори, дете на слънцето, както отговори на сутрешният поздрав на слънцето със звънящ тон.”

Свещениците образуваха полукръг пред картинната колона и пеейки в такт.

Те пееха в началото в ДО с първия тон на нотната стълба:

Озирис, Озирис,
Всемогъщ владетел,

Изпрати отговора
на молещия син.

След това в РЕ във втория тон на нотната стълба:

Изис, Изис,
Велика майко,
.....
.....

След това в МИ в тона на скалата:

Хорус, Хорус,
Божествений дух.

След това във ФА, в тона на скалата:

Който законите иска да държи.

След това в СОЛ в 5^{ти} тон на скалата:

Който от боговете
се страхува и почита
който един бог
копнее да стане

След това в ЛА в 6^{ти} тон на скалата:

Който в любов
към красотата се събуди
любов
и красота го обгръщат

След това пяха с удвоена сила в СИ тон:

Озирис и Изис,
и Хорус вие трима
Дайте ни знака, елате насам
Добре дошъл ли е
като Ваш син
Трябва и камъка мъртъв
да даде тона.

Когато свещениците изпяха седмия тон, от устата на статуята прозвуча същия тон, както при изгрев слънце.

“Бъди благословен, бъди благословен, сине мой”, говореше свещеникът, “даже и камъните трябва да говорят, трябва да ти кажат, че боговете те благославят.”

Пеещи химни, свещениците крачиха по двама обратно към библиотеката и тяхното бяло шествие изчезна зад тъмната врата.

ЧАСТ ВТОРА

ПОУЧЕНИЕТО

КАРТИНА ПЪРВА

Магът. Озирис. Абсолютната активност.

Мъдрецът,
или силата на проявената воля.

Евангелски изречения:

“Видимите работи траят временно; невидимите неща — вечно. Послужете си със земните богатства, за да създадете неизчерпаеми небесни съкровища.”

На следващия ден, малко преди изгрев слънце, дойде младият свещеник и заведе ученика в тъй добре познатата му зала с 22 картини. Скоро след това се яви също и Първосвещеникът, който според желанието си сериозен поздрав започна:

“Тези картини съдържат в символи нашето цяло знание. Каквото божеството искаше да открие, каквото ние хората можем да схванем, се съдържа в тях.

Това, които ние наричаме мъртва картина, са съдържанието на 42 книги на смъртта на Бога на мъдростта, говорят ни за съществуването на Бога, на хората и техните пътища,

за светът и неговото битие. Те ни дават вечните закони върху които е създадено, устроено всяко изкуство, всяко знание, целият всемир. Те съдържат много повече, отколкото ти днес можеш да предполагаш. Ти също и в бъдещето ще прекарваш много часове тук, за да черпиш от тези картини-символи знания, светлина. Друг път аз ще ти кажа повече за тайните изречения и разменните съотношения, които се съдържат между единичните картини. Днес искам да ти покажа нещо малко, което можеш да четеш за себе си от тази чудна книга. Твоето цяло развитие през всичките животи, през неизброими вечности, които ти в истинското отечество на духа прекарваш, ще намериш тук, понеже из скута на божеството идваш ти и там ще се върнеш пак.

Мисълта е началото на вси неща. От мисълта на Божеството се създаде всичко.

Първата картина се казва Озирис.

Тя представя най-възвишения Бог, Безкрайния, Вечния, Неизговоримия, никога изцяло разбираня. Това не е образ на Озирис, но тя открива всички символи на неговото същество.

Един мъж в облекло на маг, познаващ вечните закони и владеещия ги, един знаещ.

Държането на ръцете: той заповядва в небето и осъществява на земята. Така той е олицетворение на великото първоначално божество, на създателя, из когото всичко е произлязло и към когото всичко пак ще се върне, чиято ръка достига навсякъде, чието око вижда всичко, чието ухо чува всичко, който е всемогъщ и вездесъщ. Той е великият законодател. В своята мъдрост той е установил закони, които владеят и запазват сътвореното. Духове, хора, елементи, природни сили, всичко живущо и всичко умряло му е подвластно. Пред него на масата са четири символа: един жезъл, една чаша, един кръст или меч и една монета. Те представляват много нещо. Днес ще ти кажа само, че те са символ на човешкото тяло, на човешкото общество. В жезъла виждаш главата, създаваща мислите, чашата означава получаващите и дишаш ти гърди; мечът, който променя съдбините на държавите сочи стомахът, който обработва приетата храна, а монетата сочи на половите органи, чрез които се създава една нова генерация. В държавния организъм пък жезълът представлява творещите умствено: поетите, художниците, откривателите. В чашата ние виждаме пазителите: съдиите, учените, събирачите. В меча — претворителите — военните, чрез които животът на народите получава други форми. В монетата — създаващите, раждащите простия народ, които имат много деца и чрез които другите се допълват с останалите съсловия. Озирис е велико едно, от което са произлезли безкрайни редици числа, той сам обаче не произлиза от никого.

От него си ти; твоят дух; в същината на твоята личност е една искра от пра-огъня, една капка от безкрайното море. И това бе неговата воля и разположение, ти да поемеш пътя на живота — великия завой надолу и нагоре — докато се върнеш обратно при него; големият кръг — змията, която захапва опашката си.

Твоят дух, божествен по произхождение, е Бог. Той има всички качества на Божеството, както капката има качеството на великата водна маса, която обгръща земята. Но макар твоят дух да спи в теб, той трябва и ще стане владетел. Не тялото със своите нужди, не душата със своите желания и копнежи трябва да доминират в теб, а Божеството в тебе ще те направи Бог, защото има много богове. Но само един Бог има творец и пазител, а неговите деца споделят неговата природа, неговата същност. Това са знаещите. И така чуй:

Хората са безсмъртни богове, а боговете бяха смъртни хора.

Това е целта, към която от днес нататък ще се стремиш. Отиди си с мир и ела утре пак.”

КАРТИНА ВТОРА

Жрицата, Изида, Абсолютната пасивност

На втория ден Първосвещеникът продължи:

“В първата картина ти видя своя произход и своята цел, това, което ти ще трябва да станеш. На въпросите: от къде идваме ние, къде отиваме, ти получи отговор, в общи черти, главно в първата картина.

Днес виждаш ти втората картина: Изида — Божествената майка. Едното се разцепи и създаде две. Към мъжкото се присъедини женското, или от мъжкото се отдели женското.

Картината се казва жрица. Тя ти показва, каква е първата крачка по пътя, на който ти стъпи вече. Ти виждаш една царствена жена да седи в едно кресло пред една завеса, с два ключа в лявата си ръка и един свитък книга в другата.

Тя ти казва: искаш ли да знаеш какво има зад завесата, да опознаеш световите, които са още невидими за твоите очи, искаш ли да учиш и да развиеш намиращите се още в сънно състояние у тебе способности — трябва да четеш в книгите, и преди всичко в книгата на Тот. Тогава, когато времето за това дойде, с двата ключа, които аз държа в ръцете си, ще ти отворя портите към двете царства и ти ще можеш още преди

смъртта си да отидеш в мястото на мъките и наказанието, както и там, където владее блаженството и вечната радост. Ти ще видиш проявата на великия закон на сеене и жътва, понеже всичките наши дела са посев, а нашите преживявания — жътва. Ти сам ще се убедиш в това, че всичко видимо е само израз на невидимото, че неговото начало е в невидимото.

Тъй, както този храм отначало е съществувал в творческата фантазия на строителя, а след това бе построен, така също светът е съществувал отначало в духа на твореца, преди той да го направи материал чрез подухване на своите уста.

Върви и учи.

Задръж съдържанието на свещената книга в себе си и дай място на нови и дълбоки мисли в твоето същество.”

КАРТИНА ТРЕТА

Царицата, Духът, Абсолютната неутралност.

На третия ден Първосвещеникът говори пред третата картина:

“Тази картина представя бога Хорус, Орела, Дух. Ти не виждаш тук познатата сред народа представа на мъжа с ястребова глава. Ти виждаш неговото същество изразено чрез символи. Хорус е наречен синът на Озирис и Изиди.

Картината се казва също Царица. Тя владее. Ти виждаш. Тя има един скиптер в ръката и една корона, украсена със звезди на главата си. До нейните крака цъфтят цветя с най-богата пролетна украса. Тя владее върху земята — цветята показват това. Тя владее също и небесното пространство — Орелът и звездите на короната ни сочат това. Царицата обаче, която владее над всичко, е природата, всичко пронизващата сила. В духът на мисълта на пра-съществуото се създаде всичко, както от мислите ни произхождат нашите думи и видими дела. Но в мислите царува, всъщност, дух, както и в думите, така и в делата. Тук имаш божествения триъгълник: Озирис, мисъл — Изиди, слово — Хорус, дух. Излизаният от лоното

на бога дух създава и задържа живота, според вечните закони.

Бъди изпълнен от него, бъди в хармония с него, тогава той ще те понесе върху орлови крила нагоре към твоята цел, към съвършенството.

Виж орела върху скалите, близко до царицата. Той е едно неизпълнено предсказание. Той още почива, но е готов да разпери своите мощни крила и с теб да полети нагоре към слънцето, ако му се довериш. Неговият девиз е нагоре, на високо, а не напред, както от мнозина е прието. Защото тяхното “напред” е фактически едно “назад” — защото вселената се развива нагоре в една мощна многоизвиваща се спирала, и всичко, което се противопоставя на закона “на горе” — вече чрез този факт ще бъде от себе си разрушено.

Вселената се състои от два могъщи потока, които се докосват, кръстосват се и съединяват, без да се смесват, без някога да загубят всеки своята особеност, без да изпускат своята цел от очите си. Те се казват *потока на духовете* и *вълна на живота*. Потокът на духовете блика от сърцето на божеството: единичните искри, човешките духове, трябва да потънат в материята, да се родят, за да я победят и да се развият чрез борба. В царството на мъртвите те се почистват от опетнения и се изкачват нагоре в царството на живота чисти, прояснени. Там остават те, докато отново бъдат привлечени, за да преобразят нови опитности в едно ново въплътяване в материята, да придобият по-голяма зрялост и чрез превъзможване на трудностите да спечелят нови сили. Така се изкачват духовете нагоре и надолу, но винаги все по-високо нагоре в Божествената спирална линия. Колкото по-далеч стигнат, толкова повече светят те в любов и излъчват топлина, толкова повече изгаря егоистичното в тях; докато най-после стигнат горе, пламенно горящи от любов и се съединят с великия пра-огън. Това е великият скок.

Чрез слизането си надолу в материята, духовете не само ускоряват своето развитие, но те упражняват също едно облагородяващо, одухотворяващо влияние върху материята, с която те влизат в съприкосновение, а също така и върху материалните форми от които те временно са приети. Но тези материални форми са продукти или по-добре казано, форми на правда на великата вълна на живота, която също така се развива към все по-съвършени форми на живота.

Вълната на живота изтича едновременно и от лоното на божеството, тя протича през пространството и времето. От етер и въздух, от водите и техните утайки, от безброй милиарди независими малки пра-единици строи тя в течение на много и много хиляди години чрез различни съединения, царството на минералите и металите. Бавно си пробива път животът през тази тежка материя, той образува в лоното на земята кристалите и оставя да се разпаднат от ветрове камъните на повърхността. Върху така разпадналите се камъни растат лишеи, към които се присъединяват папрати. Все

повече камъни се разпадат от вятъра и все по-богато се развива растителното царство. Също така се развива животът на животните от низши форми към все по-високи. Вълната на живота преминава тогава през растителното царство и през това на животните, през това на хората и духовете, навсякъде съединявайки нови форми, винаги нагоре изкачваща се, докато пак се върне в лоното на Божеството. Тези две спирали, потокът на духовете и вълната на живота, които вървят една до друга, винаги докосвайки се, образуват еволюцията на Всемира.

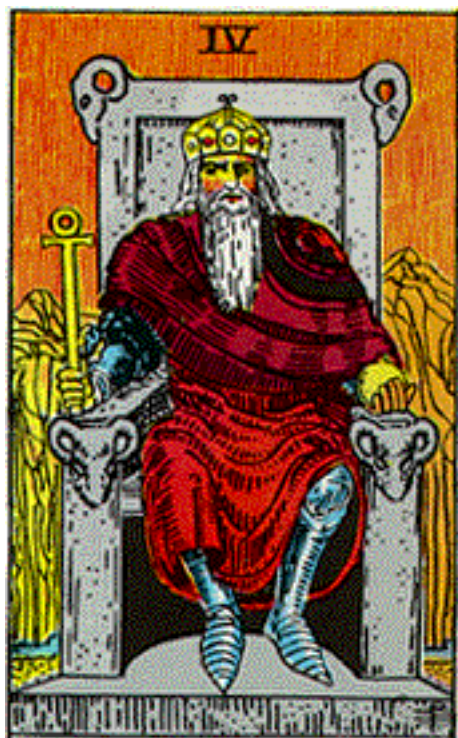
Но има един, по-къс от естествения, стръмен път, по който по-бързо се стига до върха и това е пътят на Посвещението.

Ти можеш да достигнеш върху все по-високо изкачващия се път. Ти можеш, също така, да вървиш и по една по-стръмна, тясна, много трудна пътека и по-скоро да се изкатериш горе.

Има духове, които се тласкат към такова изкачване, които избират пътя на посвещението, това са избраните, които искат по-скоро да стигнат целта, за да могат после да помогнат на другите в издигането. Животът на такива избрани хора е изпълнен със страдания, трудности, неразбиране, както и с познание и радост. Но те искат издигане дори с тази цена.

Те търсят отговор на въпроса откъде идем ние и къде отиваме — за да го получат те са готови да минат през изпитания и да ги издържат, както ти, те узряват по-рано от другите. И още през този живот, но особено след това, те достигат блаженство чрез любов и помагане, обучаване, служене, утешение, лекуване на другите хора.

Това е твоят път.”

КАРТИНА ЧЕТВЪРТА

Фараонът, Закон, Воля

КУБИЧЕСКИ КАМЪК,
или грубата природа, която крие в
себе си хармоничните закони на духа.
Силата завладявана с усилие.

Числото 4;евр. буква Делет.

Образ на дяланата природа, на онова, което човек може да окастри (дялан камък, обрязана лоза и др.) в същото време образ на придобитото по този начин.

На четвъртия ден Първосвещеника започна така:

“Ти видя третата картина вчера, която е третата точка на великата първична най-висша тройка. От нея ти научи, че вселената се създава чрез два велики потока, вълната на живота и потока на духовете. Със слизането си надолу духовете не само ускоряват своето развитие, но още упражняват и едно

облагородяващо, одухотворяващо влияние върху материята, с която те влизат в съприкосновение, а също и материалните форми, от които те (духовете) се приемат. А тези форми са продукти на великата животовълна, която също така се развива към все по-съвършени животоформи. Вълната на живота също изтича от лоното на Божеството. Тя се движи и протича през пространството и времето. От етер и въздух, от водите и тяхната утайка, от безброй милиарди малки невидими първични единици строи тя в течение на много хилядолетия чрез различни съединения царството на материалите и металите. Бавно си пробива път живота през тази тежка материя, той устроява в лоното на земята кристалите, които се разпадат на повърхността. Върху така разпрашените камъни растат лишеи и папрати. От разлагащите се камъни се развива едно все по-богато растително царство. Също така се развива животът и в царството на животните, от най-низшите до най-висшите. Вълната на живота протича, преминава от минералното царство в растителното, от животинското през това на хорските духове, навсякъде твореща нови форми по своя път нагоре, докато се върне пак в лоното на божеството. Тези две спирали — потокът и вълната на живота, които заедно вървят винаги докосващи се, строят еволюцията на всемира.

Ти също узна, че има по-къс, по-стръмен път от единствения, по който по-бързо се достига върха, именно пътя на посвещението, който ти избра, за да можеш да станеш по-скоро достоен Негов служител.

Ти стоиш пред картината наречена “Фараонът.”

В първата картина ти видя творящия, повеляващия на елементите Бог, а сега виждаш, върху четвъртата картина, Бога, господстващ чрез законите на създанието. Той седи върху куп закони, които владеят Всемира. Никой не може да избегне от тях. Двете корони върху главата на фараона, двата скиптъра в ръцете му, показват, че той владее чрез закони видимият, както и невидимият за нас свят.

Вселената, която той владее е представена чрез куба, понеже четворният закон е основният закон на творението. Върху четворният закон се строи всичко.

Божеството е триединно: Озирис, Изис и Хорус. Вечното пра-начало, което се разцепя като дейното, активното, отлъчвайки една част от себе си, наречена пасивното или страдащото — чрез това се създава Второто. А отношенията между двете са Третото, което се получава в резултат. Затова божеството се представлява винаги чрез един триъгълник.

Но ако това живущо в духовните висоти Божество иска да сътвори една вселена с хиляди слънчеви системи и милиарди звезди — този видим свят е Четвъртото. Ако на отворения триъгълник се прибави една линия, получава се един четириъгълник. Затова светът, космосът, биват

представяни чрез четириъгълника. И в действителност един тайнствен четворен закон изглежда че владее навсякъде. Четири са посоките на вятъра — север, юг, изток, запад, от четири елемента се състои вселената; четири са годишните и дневните времена, четири са стъпалата на човека от люлката до гроба (дете, младеж, мъж, старец). И ти сам се състоиш от четири части, ако добре се опознаеш — тяло, живот, дух и Аз.

Ти имаш физическо тяло, след това, *виждан* от ясновидците, леко светещия живот, който пронизва материалното ти тяло и го облъчва. Тези двете се разлагат след смъртта на пра-единици, от които се състоят. Смъртта е, следователно, само освобождаване от връзките, които държат в едно четирите части, от които се състоим.

Твоето духовно тяло, третата част, се състои от твърде фина материя, която прилича по форма на твоето физическо тяло, напуска след смъртта видимата обвивка на Аза, Божествената искра, твоята четвърта част, и преминавайки през царството на сенките и на смъртта отиват в царството на светлината и живота. Така и при нас, доколкото се касае за нашия състав, числото 4 е господстващо.

А сега, накрая, виж положението на Фараона. Също и в него ще намериш изразена символично голямата истина “Божеството владее своята творба.” Виж положението на ръцете. Не образуват ли с главата един триъгълник? А краката? Те се кръстосват и образуват един четириъгълник. Ти виждаш “Него” над “Света.” И това ние четем така:

«Божеството владее вселената»

Ако искаш да наблюдаваш вселената и нещо да опознаеш от съществуването на Божеството, трябва най-напред да научиш законите, с които Божеството владее вселената. Законите на Божеството са първото нещо, което се изпречва на търсещия по пътя на истината.

А сега, отиди си с мир и остави тези истини да зазвучат в теб.”

КАРТИНА ПЕТА

Учителят на Мистерията,
или познаването на доброто и злото

Буква Х^е; число 5

Образ на двойното жизнено движение
(вдишване и издишване)

Евангелски изречения:

“Всяко нещо си има своята противоположност. Едното е противоположно на другото. Нищо не прави изключение.”

“Всичко е чисто за този, който е чист, но за онзи, който е нечист, всичко е нечисто.”

На петия ден Първосвещеникът започна така:

“Днес стоим пред картината, която носи моето име. Тя означава вяра, авторитет, устно поучение, съобщения, които се дават шепнешком. Ти виждаш първосвещеника седящ пред завесата, като жрицата на картина 2. Това показва, че между двете картини има едно вътрешно съотношение. И това е така. И

двете ти показват необходимостта да се получи обучение. Само обърни внимание на разликата: Книгата, която държи жрицата в ръката си те съветва да събираш поучение и мъдрост от книгите. Върху тази картина не виждаш никаква книга в ръцете на учителя, но неговата вдигната ръка показва нагоре, сочи към по-висши светове. Тя показва, следователно, нуждата от устни поучения, а именно от тези, които тези дни ти приемаш от мен. Това поучение не се състои само в обяснение на дълбокомислените, обхващащи в себе си целия свят, свещени слова, които ти тук виждаш, но също послания на тайнствени полезни познания, такива, които повдигат завесата на невидимия свят. Целта на преподаването се съдържа в двете картини (втора и пета) “Жрицата” и “Първосвещеника.” Същото ни казват завесата и двата ключа: отключването на двете големи царства след повдигането на завесата.

Отключването, познаването на тези царства се изисква и е полезно, защото ти, чрез опознаване на големия план ще станеш способен да влезеш във връзка с висшето същество и да вземеш творческо участие в развитието на вселената.

Има неща, които не по всяко време и не на всеки могат да се кажат а само в определения час и на приготвения за това.”

Първосвещеникът се наведе и пошепна на ухото на ученика една дума от пет срички.

“Разбра ли?”

“Да.”

“Повтори ми думата шепнешком на ухото.”

Ученикът я повтори.

“Браво, сине мой, не забравяй думата, но не я изговаряй никога лекомислено, защото това би имало ужасни последици за тебе. Тя е начало на нещата, които ти досега не знаеше. Довечера и следващите четири вечери трябва след като си извършил вечерната медитация да си легнеш в леглото и да изговориш високо и ясно думата, която току-що получи от мен.

Тази дума има божествени сили, тя извиква духа, който принадлежи на един по-висок свят от нашия и който е повикан от още по-достойни същества да ръководи твоето развитие. В течение на петте нощи той ще ти се явява.

Мисли върху ръководната нишка: знание — воля — смелост — мълчание. Но между картините има още една разлика.

Жрицата няма ученици. Тя казва на всички: «Четете в книгите и ще ви бъде отговорено».

А Първосвещеникът има ученици пред себе си, които го слушат, които с вдигнати ръце молят за поука.

Учениците са онези, които искат да учат, които се поставят при нозете на учителя — но техните мотиви са различни.

Тук е показано, само чрез облеклото, разликата между бялата и черната магия. Тук се разделя пътят — белият ученик е човек, който мисли честно; той държи своята дясна ръка върху сърцето си. Неговите стремежи са чисти. Той иска да напредне. Неговият копнеж е божеството. Той иска да го познае. Той иска да може да вижда божествения план на световите, за да бъде сътрудник на Бога; той иска да помага, да служи, да бъде полезен.

Съвсем друг е ученикът в черно. Той също иска да учи, да знае, да може, но неговите стремежи са нечисти. Той търси познание и власт по егоистични причини. Ламтеж за пари и удоволствия на чувствата изпълва неговото сърце. Той иска знание само за да се наслаждава.

Той ще падне и ще се провали поради своя егоизъм.

Но ти тръгни по пътя на светлината и любовта и отхвърли погубващия и страшен път на егоизма и тъмнината. А сега върви с мир.”

Целият ден мисли ученикът за идващата вечер. Постоянно повтаряше той мислено петосричната свещена дума. Слънцето залезе. Ученикът медитираше върху своята постелка. Но медитацията не му се отдаваше. Неговите мисли постоянно летяха към тайнствената дума. Най-после той завърши своята медитация. Легна по гръб (с протегнати крака и съвсем свободно). През прозорецът грееше месецът в своята последна четвърт.

Знание, воля, смелост, мълчание.

Той изговори думата ясно, след което зачака. Неочаквано, из един път го връхлетя голям ужас, една физическа и духовна сковаваща уплаха. Той не виждаше нищо, но чувстваше нещо страшно, необикновено за него там — в близост до него. То остана така известно време, после изведнъж, както бе дошло, изчезна. Младият свещеник въздъхна дълбоко, повери се на покровителството на божеството и заспа.

КАРТИНА ШЕСТА

Любящият, Любов, Красота

Буква Беу; число 6

Образ на око, което вижда, на ухо, което чува и на всичко, което е поставено между две условия, готово да мине към едното или към другото.

Евангелски изречения:

“Ето днес поставят пред теб доброто и злото, живота и смъртта. Избери живота, без да живееш. Бодърствуй и се моли, защото духът е образ, когато плътта е слаба.”

“За божнето око всичко е открито и обнажено.”

На шестия ден Първосвещеника започна така:

”Върху шестата картина, която се нарича «Красота, Любов», виждаш един младеж, който в нерешителност стои между две жени: той трябва да избира. Това е духът (кар-

тина 3), който слага изборния пред избор. Жената от дясната му страна означава мъдростта, а тази от лявата, гола и с цветя в косата — чувствеността.

Но той е наблюдаван, както и ние винаги сме наблюдавани. В облаците се намира един ангел, който насочва стрелата на своя лък към мястото до голата жена. Ако младежът избере временните и преходни радости на чувствата, то той ще бъде болезнено засегнат от висшите сили за негово добро — тъй, че в последствие да се осъзнае и да се обърне на дясно.

В деня, когато ти превъзможна изпитанието ти избра мъдростта, която дарява чиста и вечна радост. Но ти още не си на края на твоите изпитания. Ние не ще те подложим на нови изпитания, но нагонът за размножаване, даден ни от божеството, по пътя на живота, винаги възниква у нас. Има също и невидими за нас същества — духове от най-нисък род, които се радват на чувствените и страстни желания на хората и се хранят от изпаренията на семената и на кръвта, затова усилват и възбуждат страсти и плътски желания в смъртните. Ето защо е важно да бъдем господари на мислите, като отстраняваме нечистите внушения.

Силите на инстинкта за размножаване са една благословия, ако те бъдат правилно ръководени. Те не са ни дадени за задоволяване на повърхностни и чувствени наслади, а за създаване на здрави деца, понеже човечеството трябва да продължи своето съществуване и да се развива. Но повече отговаря на божествената воля, ако тези сокове на сила, чрез духовна работа и концентрация бъдат преработени. Ако чрез това усилие на някои членове от човешкия род се отдаде да прогресират, да постигнат по-високи стъпала, тогава ще могат да помагат на другите в тяхното развитие.

А сега, отиди си в мир.”

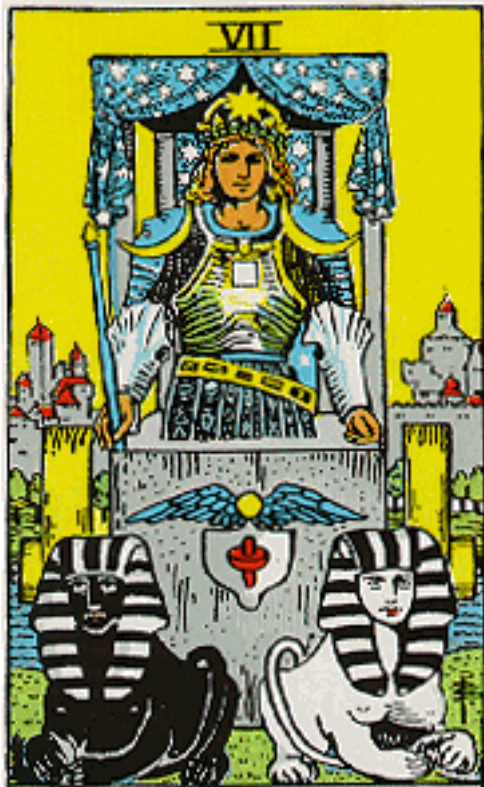
Също и тази вечер, младият свещеник, лежащ в своето легло, изговори свещената дума и зачака. Бе светла лунна нощ. Пак го завладя силен, голям страх и ужас. Той видя при входа на своята стая нещо да стои. То бе като стълб от облак. То стоеше, но той не можеше да произнесе никаква дума, а втренчено го гледаше. Изчезна изведнъж безшумно, както бе дошло.

КАРТИНА СЕДМА

Колесницата на Озирис. Осъществяване

Буква Зайк; число 7

Образ на властвуване и победа

Евангелски изречения:

“Господ направи от вас глава, а не опашка. Той ще ви постави свръх а не под, ако само можете да чуєте съвета на Господа, вашия Бог, без да се отбивате надясно или наляво.”

На седмия ден започна Първосвещеника така:

“Картините произлизат една от друга. Тайнствените пътища водят през тази книга. Там владеят магически системи, които са основани върху съотношенията на числата. Днес ти можеш да хвърлиш поглед върху пътя на Озирис. Той се простира през цялата книга на Тот, от картина 1 до 19, винаги прескачащ две картини. Той съдържа последователно

картините: 1,4,7,10,13,16,19 — всичко 7.

Първото, което ние смъртните можем да научим за Божеството, което е на трона във висините, недостъпни и недостижими за повечето хора, е че съществуват някои закони (картина 4) и че законите създават авторитет (картина 5), а там, където божествените закони имат власт и авторитет, там се появява красотата (картина 6) и Божеството може да осъществи своите планове (картина 7).

И ето планът на божеството за теб. Ти си призован към съвършенство. Това не значи, че само лошото, низкото в тебе трябва да бъде изкоренено и да умре, и че ти трябва да развиеш напълно благородни, по-високи качества, но също значи, че ти трябва да имаш познание върху великия ход на нещата. А сега да видим днешната картина по-отблизо. Ние можем много неща да четем от нея, тя ни дава богат материал за размишление.

Картина 7 се нарича «Триумфалната колесница на Озирис» или осъществяването на великия план. Ти виждаш един стоящ мъж да управлява колесницата. Короната на главата му и скиптъра в ръката му говорят за съотношението с картина 4 — «Фараонът.»

На картина 1 виждаш Бога, който е сътворил вселената; картина 4 ти показва Бога, почиващ след сътворението и чрез създадените закони, владеещи света, а върху картина 7 виждаме Бога, водещ към истинското съвършенство, сътворено от него. Звездите върху балдахина на колата ти казват, че и безкрайните звездни светове вземат участие в еволюцията. Ти виждаш на колата окриления кръг — нашата Земя, която също върви, както и вселената към висши одухотворяващи фази на съществуване.

Фалусът върху колата казва, че чрез зачатие ще продължи човешкият род, че формите, в които ще се въплътят духовете ще стават все по-съвършени. Обърни внимание на скиптъра в ръката на возещия се фараон. Бог е вечно в своята творба, ни казва триъгълника в квадрата, който е затворен в един кръг. Вечният не ще изостави творбата на своите ръце. Вечният е верен. Научи се да живееш в това познание.

Черният и белият сфинкс, които теглят колесницата са злите и добрите сили, които и двете са в служба на Бога и трябва да допринасят за осъществяването на великия план.

Сфинксът е загадъчно същество. Той е донякъде неразбираем за нас, както неразбираеми са и определените прояви на плановите на Божеството. Ние не трябва нито да се възбуждаме, нито да се ядосваме, но с доверие да чакаме. На великия могъщ владетел би било лесно да унищожи злите сили, но той не го прави, той има нужда от тях за възпитанието на своите богове — неговите деца. Те трябва да се научат да познават злото, за да могат окончателно да се отрекат от него; те също така трябва да придобият сили в борбата със злото. Ако черният сфинкс тегли по-силно колата, то трябва и белият

сфинкс да усили своите крачки. Всичко служи на великия план. Понеже от Божеството идва всичко, от него се получава всичко, към него се напътва всичко.

А сега върви и почивай в това познание.”

Също и тази вечер изговори младият свещеник свещената дума. Този път почувства само много малък страх. След няколко мига се появи облакът. Той (облакът) се разпръсна и един едър мъж в сива дреха застана близо до вратата. Неговото облекло излъчваше някаква забулена светлина.

И този път младият свещеник не можа да каже нито дума.

КАРТИНА ОСМА

Образ на силата, която възобновява равновесията.

число 8

Евангелски изречения:

“Не се лъжете: което човек сее, това и жъне.”

“С каквато мярка мерите, с такава и вие ще бъдете измерени.”

Забележка: Върху едната везна е човешкият тип, а върху другата едно сърце, както са го рисували египтяните. Тук мечът символизира по-скоро “разпознаване тайните мисли.” Йероглифите или знаците на колоната имат същата мисъл, както тази на куба.

На осмия ден Първосвещеникът започна така:

“Истина и справедливост — везните, се нарича картината, която днес наблюдаваме.

Тъй както картина 7 се свързва с 4 и 1, така също картина 8 има своята връзка с картина 5 и 2. Картина 2 и 5 дават обещанието, че скоро ще бъде открито това, което е скрито зад завесата. Картина 8 ти показва същността на онова, което е зад завесата — истината.

Ти не трябва да се учиш да познаваш противоречивите системи на философите. Ти не трябва с вяра да се прекланяш пред учението на жреците на този или онзи храм. Но ти трябва след като бъдеш претеглен и не намерен прекалено лек, да опознаеш това, което е вярно. Ти си сега според картината, върху пътя на Изиди, който се простира върху картините 2, 5, 8, 11, 14, 17 и 20 от книгата на Тот. Писмени и устни поучения те водят към познание на истината и към осъзнаване действието на великия закон на сеитба и жътва, на звук и ехо, на делото и наградата.

Погледни картина 8. Владеещата, седяща върху трон жена с превързани очи, държаща меч и везни в ръцете си. Седенето говори за спокойствие и безстрашие. Превързаните очи ти говорят, че притеглящата и наказващата сила не се влияе от личността, тя е безпристрастна. Тя не се влияе и не може да бъде подкупена нито от красота, нито от висок произход, нито от богатството. Тя отмерва справедливо. Тя наказва справедливо.

Но ако ти запиташ: как ще мога да узная дали видяното и опознатото е действително истина, то следващата картина на пътя на Изиди (следващата през 2 картини) ще ти отговори: смелост и магически сили. Това ще бъде твоя опитен камък дали ти действително си опознал истината, понеже тогава ще имаш смелост. Истината създава смелост. Това няма да е смелост ма храбрива, който със стиснати зъби идва на смърт със силата на волята му, а смелост на мъдрия, който знае, че смъртта е естествено явление, което се повтаря, само един преход а не край.

Но ти не ще притежаваш смелост само срещу смъртта, но също спрямо страданията на хората. Ти ще понасяш страданията спокойно, хладнокръвно, знаейки тяхната преходност; ти ще кажеш, ако това е нужно, истината в очите на хората, понеже не ще се страхуваш от последствията. И наистина няма от какво да се страхуваш, понеже страдания и радости те водят по-близо до твоята цел — съвършенството.

Това е първият признак на истината, но не и другото: ти ще откриеш в себе си сили и ще видиш тяхното развитие, сили, които по-рано не си познавал. Както звездите в своето възвишено спокойствие се движат в пространството по своите пътища, така ще ги чуем те да звънтят в тебе в съзвучие със световната хармония, и ще си готов за своето предназначение. Велик ще бъде твоят мир, защото

ти ще видиш във всичко божествената справедливост. Ти не ще се ядосваш за страданията и несправедливостта, понеже ти ще видиш повече от един живот. Ти ще видиш причината и последствието на нещата в най-далечното минало, днес приживе, както и в далечното бъдеще. Ти ще можеш да проследиш и видиш невидимите нишки на съдбата на един човек спрямо друг човек от един живот в друг. Твоето спокойствие ще бъде непоколебимо и твоето щастие незасенчено.

Върви и благодари на божеството.”

Младият свещеник очакваше с нетърпение вечерта.

Вече не се страхуваше.

Разбра, че жителят на по-висши светове искаше по-леко да го привикне, да го приготи да понася неговото присъствие и поглед.

Той лежеше. Месецът светеше.

Изговори думата. И очакваше.

Музика с никога досега нечувана приятност. След това облакът, който наново се разтопи разсеян, както в предишната вечер.

Една светла фигура в особена лъчезарна бяла дреха.

Един сериозен, почтен мъж.

“Аз съм духът, който те е ръководил от рождение до гроб и от живот към живот.”

Той говореше, но младият свещеник не чуваше никакъв глас. Въпреки това разбра и прие думите си някак. Не му бе невъзможно да каже една дума за да пита нещо. Той искаше, но не можеше.

Изчезна...

“Утре ще можеш да говориш”, каза духът.

КАРТИНА ДЕВЕТА

Покрита лампа или Мъдрост придобита чрез
опитност

Буква Тет; число 9

Образ на това, което покрива, протежира

Евангелски изречения:

“Не хвърляйте вашите бисери на свинете.”

*“Бъдете мъдри като змиите, но и прости
(открити) като гълъбите.”*

Пилигримът — Предназливост

На деветия ден Първосвещеникът започна така:
“Днес вървим и наблюдаваме пътя на Хорус, който
се простира върху картините 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21
от книгата на Тот. Той е път на страданията, но
води към големи висоти. Наблюдавай картина 9, тре-
тата по пътя на Хорус. Мъжът, когото виждаш на
картината се казва “Пилигримът.” Той има да ти
каже четири неща:

Той върви през пустинята.
Той носи качулка.
В едната си ръка той има тояга,
а в другата - фенер.

Най-първо е пътуването през пустинята.

Той е разбрал преходността на нещата в този живот и копнее да придобие качества, способности, които да му останат вечно. Той се чувства тук чужд, защото **знае** за царството на светлината и живота. Той не е в къщи. Той пътува за там. Също и тази страна, нашата земя не са твоя дом. Отечеството на твоя дух е царството на живот, откъдето си дошъл и където се завръщаш след всяко възплътяване като човек. Нашият дух чувства често, че тук той се движи като в една пустиня и копнее за там, където ги няма веригите на тялото, никакви съблазни и желания, никакви ограничения чрез време и пространство. Затова човекът, в който духът властва, е един пилигрим в този живот.

Второ — качулката.

Тя има дълбок смисъл. Качулката не позволява да се гледа, нито в страни, а само напред. Така е и с човекът осъзнал своето предназначение. Той не мисли за връщане назад към предишния си живот. Той не гледа на това или онова удоволствие, което може да му бъде предложено и което ще го задържи в неговото развитие. Не, той гледа напред, той иска да стане това, за което е избран, той се бори за благословията, за да може да я предаде и на другите.

Трето — неговата тояга.

Тя означава съдържанието на свещените ръкописи. Тогава, което скитникът е научил от книгите, това е неговата опора. Чудната мъдрост, която го е озарила от ръкописите, непобедимата логика на тяхното съдържание го направлява винаги. И той има нужда от опора, въпреки, че е пилигрим, той все пак е човек, състоящ се от разни части. Не само гласът на неговия дух се чува да говори в него, а също животинските нужди на тялото, както и фините изисквания на душата, често се чуват. Да не говорим за това, което идва отвън към него. Той може да се поколебае в своите решения и затова той се нуждае от една тояга, за да стои здраво и сигурно. Споменът за великата еволюция на всички неща му помага да види определени мисли, изкушения и грижи във вечната светлина и чрез това да превъзмогва превратните течения.

Мисълта, че неговата тояга, след свършека на неговото скитане ще се превърне в царски скиптр, дава на пилигрима чудна сила и го държи изправен.

Най-накрая — четвъртото — фенерът.

Той представлява една затворена, на него поверена светлина, съзнание, дадено му от по-висши същества, осветява пътя на пилигрима. Той вижда траповете, също и змиите по своя път и може да ги избегне.

Фенерът не осветява целият път, той осветява само една част от него. Ако пилигримът би видял целият път, може би при вида на всички мъчности и изпитания той ще загуби смелост, затова пътят му се показва само крачка след крачка. Всеки ден си има своите тежести.

О сега върви си с мир, сине мой и нека чутото да остане да звучи в тебе.”
Сериозен и вдълбочен тръгна младежът към своята стая.

Бе бурна нощ.

Младежът лежеше и събираше мислите си. Той искаше да пита много.

Изговори ясно и високо свещената дума.

Не мина много време и чу едно мило пеене и звънене, една музика, която като че ли люлееше въздуха, а същевременно стаята се изпълни с приятен аромат. Облакът се яви пред вратата, разтопи се и неговият духовен Ръководител застана облечен в дълга одежда, осветена от вътрешен блясък. Той излъчваше величие и присъствието му будеше почит. Приблужи към младият свещеник, който си спомни, че иска да запита нещо Ръководителя, но не можеше. Неговата памет отстъпи, всичко бе забравил. Той можеше да чувстваше само близостта на величествения жител на един по-висш свят. И чу гласа, който говореше като че ли вътре в него: “Утре е денят, когато ти ще достигнеш или преминеш от знание към наблюдение. Аз ще те заведа в световите на сенките и на вечна светлина — в световите на истинското съзнание.

Младият свещеник искаше да постави въпроси, но не можеше да си спомни нищо, сякаш всичко бе изтрито. Но ето че почувства, като че му бе поставен един въпрос на езика:

“Ако аз съм живял и по-рано тук на земята, и между предишния живот и този сега съм прекарал в онези невидими светове, защо не си спомням за това?”

“Защото между разните царства има граници, които са като було върху съзнанието на смъртните при преминаването от един план в друг. То е като че ли прием до забрава от един поток, при все това, ти ще се научиш да повдигнеш булото и от едното царство, в което си — да си спомниш за онова, което си преживял в другото.”

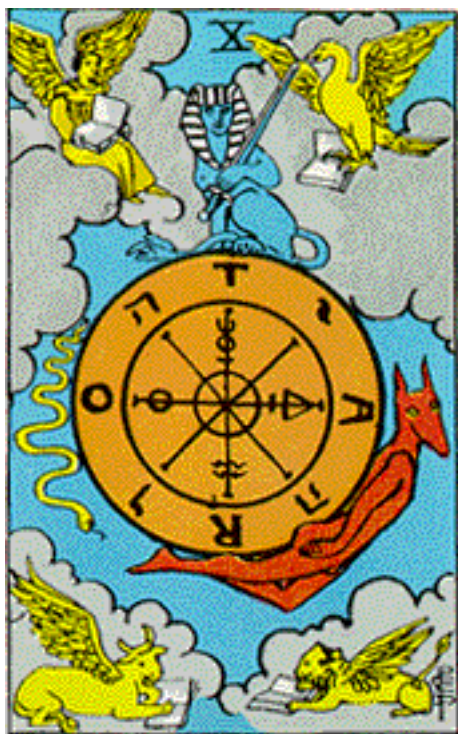
Младият свещеник искаше да пита още, но не знаеше нищо. Не му се отдаде да си спомни каквото и да е. Сигурно нямаше да му бъде отговорено на това, което щеше да запита.

Ръководителят изчезна.

Част трета

ПОСВЕЩЕНИЕТО

КАРТИНА ДЕСЕТА

Колелото на Съдбата

(мелничният камък на карма)

Еврейска буква Мод; число 10

ЕВАНГЕЛСКИ ИЗРЕЧЕНИЯ:

“Който стане служител на другите ще бъде най-велик между вас, защото който се въздига, ще падне и който се унижава ще се издигне.”

На десетия ден Първосвещеникът започна така:

“Картината, пред която днес стоиш се казва «Колелото на живота». То представлява големият замах на всички неща. Който днес живее утре ще умре, който днес умре, утре ще живее. Който днес е богат утре ще е беден, който днес е беден, утре ще е богат. Всичко живее, върти се, издига се и потъва. Виждаш ли развяващите се ширити на колелото? Те показват неимоверната бързина, с която се движи колелото на живота през всичките времена и вечности.

Хиляди години са като един ден.

Сфинксът, който спокойно и загадъчно седи в облаците над колелото на живота, ни казва, че във висшите светове непознати и загадъчни същества наблюдават и ръководят нашите съдбини. Пълните с тайнственост знаци върху колелото показват, че в нашия живот има много неща, които ние засега още не можем да разберем. Но постигайки сила и зрялост ще можем в пълно съзнание да си спомним за онези светове, в които ние работихме, пожънвайки наслаждения или тъга и страдания, и се намирахме през времето от смърт до ново раждане. Ако сме още в неразвито състояние, обаче, не ще можем да си спомним преживяното и видяното.

Погледни сфинкса. Той ни разкрива съществото на тези, които ръководят колелото на живота. Той ни показва и качествата, които ние трябва да развием в себе си. Той се състои, както и ние, от четири части. Четири части, които ни карат да знаем, да можем, да искаме и мълчим. Знание, Желание, Умение, Смелост и Мълчание са качества божествени по същество. Знание и Желание, Смелост и Мълчание при висши копнежи е едно движение, което е на боговете присъщо, което поради практикуване е станало тяхна природа.

Човешката глава на сфинкса ни казва: Знание. Ръководителите на съдбините на народите и на индивидите знаят каква е тяхната цел.

Ние също искаме и знаем.

Ние, хората, черпим нашето знание от два извора. Първо — от книги и устно поучение на тези, които са по-напреднали от нас. И второ — има гласове, които звучат и достигат до нас от други светове. Това са или мисли, досещения, които идват във време на медитация или директни лични съобщения на нашите Ръководители.

Тялото на телеца на сфинкса ни казва: Работа, творене, умение, сила. Но сила има там, където има воля. Нашата воля е извор на нашата сила. Затова ние трябва не само да засилим нашата воля, но също трябва да се пазим да не попаднем под волевото влияние на друг човек. Защото с това ще му дадем извора на нашата сила — най-силната съставна част на нашата личност. Тялото на сфинкса ти казва: воля и сила. Ръководителите на човечеството имат не само прозрение и мъдрост, но също воля и сила, да го водят към най-висшето. Те завършват това, което искат. Те не почиват

в своята творба. И ние също сме повикани от тях да поискаме и да осъществим най-висшето, най-красивото, най-милото в нас.

Лъвските лапи казват: хващане, смелост, държане. Ръководителите могат да посегнат, ако е нужно. Ние, след като сме опознали нуждата от една крачка и поискаме да я направим, трябва и да смеем да я сторим.

Орловите крила са символ на възкачване на духовете. Богове и човеци се носят с блаженство по пътя на обожествяването, към все по-чисти и одухотворяващи висини нагоре, като искат доброто и мълчат за преживените опитности и видените красоти. Но ти виждаш от двете страни на колелото различни фигури. В ляво добрия Бог, Херманубис. Кучешката му глава означава верност. В дясно е Тифон — злия бог — окрилената змия.

Херманубис пътува по колелото нагоре, а Тифон надолу. В положението на тези два бога, означаващи доброто и злото, лежи най-високото правило на мъдростта в живота. Доброто води винаги нагоре към съвършенството; злото винаги надолу — към вътрешно и външно безпътие и упадък, накрая към унищожение. Но не всичко се вижда веднага. Времето, когато всичко става видимо, настъпва често по-късно, след смъртта на човека.

Но откриването на това, което сме, е неминуемо. Затова подобно на пилигримите, по пътя на величествената светлина, търси и упражнявай доброто, а ненавиждай, избягвай злото. Ти украсяваш с добрите, златни нишки своята дреха, която някога ще облечеш. Не се оставяй да бъдеш измамен от удовлетворението, което злото ти създава за един момент. Позор и чест ще бъдат открити.

А сега върви и ела довечера след залез слънце в светилището, часът на твоето посвещение наближава.”

Младият свещеник прекара деня молещ и постещ.

Той мислеше за мъдрост, да може да избере истинското, правилното, за сила, чрез която да може да върви към добро, а злото да избягва. Той дълго коленичи пред най-висшият бог, за чието същество и присъствие знаеше, а другото със страхопочитание предчувстваше. Той седеше потънал в своята медитация, в священото положение изправен с ръце върху колената.

Най-после слънцето бе вече на залез и озари за известно време пясъка и пустинята с пурпур и злато.

След като бе настъпила вечерта, младият свещеник напусна градината. Палмите потъваха в безкрайна тъмнина, водата на езерото едвам личеше. Навсякъде сенки и тайни.

В светилището го посрещна Първосвещеникът. На младежа му се стори, че до него стои една лека облачна колона. Можеше ли това да е измама?

Мълчалив Първосвещеникът поведе младежа към високите зали. В едно малко кръгло светилище, зад един олтар стоеше легло.

“Легни” — каза Първосвещеникът.

Мълчалив младият свещеник легна върху леглото.

“Спи.”

Чувствата на младежа изчезнаха. Той не загуби съвсем съзнанието, но му се виеше свят. Това бе едно ново състояние. Той не бе буден, но той също и не спеше. Видя облаци и фини, много фини неясни фигури около себе си. Видя също и Първосвещеника, а край него спокоен, пълен с величие и лъчезарен своя Ръководител. Чувството на виене на свят стана по-силно. Той *видя* думите на Ръководителя си.

“Колелото на живота се върти.”

Той повече съзнаваше думите, отколкото ги чуваше.

Въртежите станаха все по-бързи. Една част остана да лежи върху леглото, тази, която дишаше, а една част се носеше около и над тялото, което лежеше на леглото, тя бе това, което мислеше, но тя виждаше, чуваше и чувстваше — навсякъде... Това бе твърде характерно, като че ли той бе целият лице, слух, чувство. Той бе също учуден, че може да определи, че това, което е на леглото не бе той, а само нещо, в което влиза вътре. Учудваше се, че може да види вътре в другите, можеше да вижда през Първосвещеника и своя Ръководител. Последният се приближи до него и застана във въздуха. Първосвещеникът постави своята мантия върху безжизненото, лежащо върху леглото

тяло на младия свещеник, след това на младежа му се стори, че неговият Ръководител го хвана и понесе нагоре.

За негово учудване сградата на светилището не бе никакво препятствие. Той мина през камъните, като птица през облаците. Всичко това бе ново за него. Тогава той усети своя Ръководител да говори:

“Твоето тяло остава в светилището под мантията на Първосвещеника, за да не го завладее някой нечист дух, понеже много са скитащите натам-насам духове, които търсят тяло. Те държат на живота си и не копнеят нагоре към полетата на Мира и Светлината. Често влизат измъчвани в телата на животни и на хора, чиито укрепления са с разрушени стени, които чрез разпуснатост разврат или болест са изгубили силата за съпротивление и самообладание.”

Те се понесоха нагоре.

Градът лежеше дълбоко под тях. Свещеният поток блестеше като широк сребърен ширит.

Младият свещеник помисли за своята тиха стаичка в сградата на храма и поиска да я види. Тогава нещо силно го привлече надолу и сигурно щеше да бъде притеглен в това направление, ако Ръководителят му не го задържа.

“Тук трябва да владееш много повече своите желания и мисли, отколкото във видимия свят, понеже мислите са строежи, които ние раждаме, а нашата воля е двигателната сила, която ни движи напред. Погледни около себе си.”

Младият свещеник сега забеляза безкрайната армия от мъгляви фигури, различни по форма и цвят, които ги следваха.

Видя и себе си като комета, зад която има опашка.

“Ти виждаш колко мъдри бяха твоите учители, които те поучаваха да се занимаваш с твоите мисли и чувства. Ти виждаш, как твоите мисли изникват от мозъка ти и следват техния баща.”

“Но кои са онези единичните, които се носят в далечината над и успоредно с нас?”

“Това са духове” — каза Ръководителят.

“Как мога да зная, дали имам пред себе си една мисъл или един дух?”

“Заговори явилото се. Ако е дух ще ти отговори, понеже той също е една личност. Но ако е мисловна форма ти няма да получиш отговор, понеже тя не е одухотворена, но притежава само нещо като растителен живот и има напора да следва само своя създател. А сега желаеш ли да видиш къщата на своите родители?”

“Да.”

“Тогава, пожелай го.”

“Аз желая.”

Младият свещеник отправи волята си към къщата на родителите и с бързината на светкавица бе пред нея. Той поиска да влезе вътре и проникна без всякаква трудност през стените на къщата и спалнята. Видя родителите си да спят, но телата им изглеждаха празни.

“Те не са тук”, поучи го Ръководителят, те са другаде — в страната на сънищата. Само черупката почива и живее върху леглото. Ела да минем по-високо нагоре.”

Носени от тяхната воля и желания те се издигнаха нагоре.

“Ти виждаш, волята тук е тази, която води и движи.

Твоите учители направиха добре, като ти дадоха упражнения, чрез които да усилиш своята воля, понеже духовете без воля се движат и скитат из напоената с тежки и лоши миризми атмосфера около земята, без да имат силата да се възнесат в по-висшите сфери. Но ние можем — ела.”

Те се носеха. От дясната им страна месецът растеше с неимоверна бързина. Младият свещеник разглеждаше с интерес особените, великански планински кратери на големия огрян от слънцето кръг.

“Едно мъртво тяло” — каза Ръководителят, то бе изхвърлено от Земята, там където сега блести и бушува Средиземно море. Не спирай, ние имаме дълъг път пред нас.”

Една звезда, която блестеше като грамаден смарагд растеше бързо пред тях, матово осветените пари я обграждаха, зеленикави мъгливи ивици я обвиваха. Те се движеха така близко покрай нея, че младият свещеник можеше да различи морета, континенти, езера и планини.

“Как става така, че аз мога да видя само звездите, но не и техните жители?” — запита младият свещеник.

“Ти още не можеш да встъпиш в мъгливите кръгове на другите планети, това ще стане някой път, по-късно. Една специална превръзка на очите ти още не е паднала, но това скоро ще стане.”

Те се ускори по-нататък. Скоро оставиха искрящата като смарагд звезда зад себе си. Една великанска синьо светеща топка, заобиколена от четири по-малки розово, жълто, зелено и червено светещи месеци, се изпречи на пътя им. Цветната красота бе пресилена и младият свещеник поиска да се приближи към този величествен свят, но неговият Ръководител не позволи.

“Високо нагоре — виж!”

На младия свещеник се стори, като че ли от очите му падна превръзка и той видя безброй духове, които се носеха от всичките им страни. Те светеха и излъчваха от най-различни цветове, повечето от тях светеха с една бяла неописуема светлина, която от време навреме опализираше.

Те се носеха всички заедно към слънцето, което бързо ставаше все по-голямо и величествено. Море от светлина изглеждаше че ги обгръща, радост и ликуване трептеше около тях.

“Какво е това събрание, накъде бързат тези прекрасни духове?” — запита младият свещеник.

“Това са пречистени, просветени и зрели духовен които се събират тук за блажена радост и светеща възхвала.”

В средата на една безкрайна равнина се излъчваше непоносима за младия свещеник светлина. Струваше му се, като че ли всички духове се стремят натам.

“Кой е този, около когото прекрасните духове се събират?”

“Това е един от висшите ръководители на съдбините на слънцето и неговите планети и наблюдаващ тяхното развитие.”

“Това значи не е тронът на най-висшия.”

“Не, от него сме далече, много далече.”

“Не можем ли ние...”

“Не питай — гледай, слушай.”

В безкрайни шествия се стремяха светещите блажени духове към светлината. Блясъкът, който те излъчваха, се съединяваше с ритмичното движение, хармония на техните хвалебствени песни, като неизказуемо величие.

Също и младият свещеник не можеше да остане спокоен, блажената радост на другите привлече и него натам и той започна да възхвалява великият Бог, чиито служители са тъй величествени.

Ето и неговият Ръководител заговори:

“Тук и неопитът пее и възхвалява Бога, тук никой не изговаря обиди, тук никой не причинява скръб.”

Младият свещеник пожела да се приближи към светлината, но неговият Ръководител не позволи.

“Ти не ще можеш да я понесеш”, каза той и го задържа. Те полетяха с бързината на светкавица към Земята.

Младият свещеник почувства, като че ли някаква превръзка закри очите му.

“Защо” — попита той.

“Ти не трябва да видиш днес тъжното и ужасното. Ще го научиш и видиш прекалено рано.”

Дойде на себе си, като че с един тласък влезе в своето тяло, което спокойно лежеше под мантията на Първосвещеника.

Той се събуди.

Той не бе сънувал.

Той бе преживял нещо велико, чудно хубаво, което никога не ще се изтрие от паметта му.

КАРТИНА ЕДИНАДЕСЕТА

Укротеният Лъв

Еврейска буква Кеф; число 20

Образ на ръката, която крепи, поддържа и носи

Евангелски изречения:

“Защо се съмняваш душа маловерна”

“Не се бой от нищо, защото аз съм с теб.”

“Не се бори против злото, но се научи да победиш злото с добро.”

“Аз мога да сторя всичко в оня, който ми дава сила.”

Смелост, Магически сили

На ден 11^{ти} Първосвещеника заговори така:

“Ти стоиш днес пред единадесета картина. Тя се казва «Смелост, магически сили». Ако ти в твоето развитие си дошъл до тук, то значи, че определени непознати по-рано сили, които ние наричаме магически, са се развили в тебе. Тези сили ти ще опознаеш в бъдеще, ще ги овладееш и употребяваш. Както виждаш на картината, ти ще се срещнеш на друг план с ужасни същества. Но ти ще ги укротиш, действието на доброто, възвишеността, светлината, които ти ще излъчваш ще бъде по-силно, отколкото влиянието на техните низки, тъмни омразни подбуждения. И те ще бъдат превъзможнати от силата на твоята личност, която ти може би още не съзнаваш. Те ще легнат в краката ти и ще ти ближат ръката. Твоите неприятели не ще могат да ти напакостват дотогава, докато може би и на теб е определен да дойде часът, в който ти ще трябва да се предадеш като жертва от любов към тях, за да им помогнеш. В такъв случай е възможно ти, според предопределението на висшите същества, да бъдеш предаден на злите същества и тогава те, без да знаят, да изпълнят небесния план.

Картина 11 е четвъртата картина от пътя на Изида. След като ти събереш знание от книгите (картина 2) и постигнеш зрялост, за да приемаш устни поучения (картина 5), ти опознаваш истината (картина 8). Ти ще развиеш в себе си магически сили (картина 11).

Ти знаеш, че видимото е преходно и само невидимото е вечно. Чрез това познание ти ще развиеш в себе си смелост, а чрез определени упражнения ще спечелиш магическите сили (картина 11). Нито пламъците на вечния огън, нито омразата и злобата ще могат да ти навредят. Венецът от рози, с който е препасано младото момиче, човешката душа, както виждаш е твоя защита, твоя ризница, извора на твоята сила. Този венец от рози е съюзът на чистите, той обгръща всички, чиито намерения са чисти, искрени, безкористни, които са във връзка с Великия Център. Розите не са много, но тяхната сила се състои в тяхната връзка, в тяхното единство. Светлинните въздействия на неколцина стремящи се нагоре имат увеличено действие, когато са в съзвучие с другите подобни и правят този, който ги изпраща не само ненараним, но го обгръщат с една черупка, през която никаква стрела от изпълнените с омраза сили не може да го досегне. Да, злоба и омраза ще се превърнат под влиянието на неговото същество в смирение, подчинение. Ти виждаш лъвът да ближе ръката на девичата. Така добрият, чистият ще мине между множеството врагове и нито една ръка не ще може да се повдигне срещу него. Непонятна за тях сила ще ги държи като в плен. Това е силата на висшите излъчвания.

Ти виждаш обаче върху картина 11 още нещо. Препасаната с венеца от рози девица, чиято ръка ближе лъвът, има на главата си шапка, лентите на която образуват знака на божественото равновесие, като на картина 1. Божеството се е проявило в пилигрима. Със същото свещено спокойствие, с което Божеството извиква духовете към живот — тук Първосвещеникът посочи към картина 1, “властва (картина 4) и води към съвършенство (картина 7), то ръководи, властва и обгръща онези, които имат поне до известна степен от Божествената прилика. Такъв един напреднал човек обезоръжава и подчинява своите врагове, чрез спокойствието и добрината, които излъчва. Той е учил от книги (картина 2), седял е в краката на един учител (картина 5), познал е истината и бил претеглен (картина 8). Той има смелост и е развил в себе си известни сили (картина 11). Той е узрял, посветен, за да бъде въведен в невидимите светове и да крачи от стъпало към стъпало, от светлина към светлина.

Мирът нека бъде с теб.”

Вечерта младият свещеник отиде в светилището. Пак, както предната вечер легна под мантията на Първосвещеника, също както преди му се струваше, че се намира на едно колело, което се въртеше с бясна бързина и изведнъж, като че с един гласък се почувства изхвърлен от своето тяло и пак видя своята черупка безжизнена и неподвижна под мантията на свещеника.

Неговият Ръководител, както винаги, застана при него. Той го чу да говори:

“Днес ще отидем в дълбочината на вечния огън, където звездните венци се свързват в един венец. Ти ще имаш опитността да видиш как владеят силите на живота. Ти ще видиш тяхното съществуване и владичество.”

Ръководителят докосна по определен начин едно място на главата на младия свещеник и той веднага видя околния свят в съвсем друга светлина. Материалните неща, земя, къщи, планини му изглеждаха по-малки, като че изплетени от мъгла, но преди всичко правеше впечатление една силна възсиня светлина, която ги обгръщаше, течеше около тях.

“Това е жизнената сила” — каза Ръководителят. Младия сякаш плуваше в море от светлина, лъчезарна, трептяща, жива светлина. Всичко бе светлина. Светлина миеше земята. Светлина извираше от дървета и цветята и от растенията по полето. Светлина тлееше и се излъчваше леко от кристалите и скъпоценните камъни в лоното на земята. Светлина обгръщаше и изпълваше по-слабо или по-силно всичко живущо. Младежът като вцепенен съзерцаваше този до сега неподозиран чуден свят. Той скоро забеляза известен ритъм в светлинното море, вълнообразен удар, който изглежда идваше от един твърде далечен център. «Това са вълните на живота», помисли си той. И където вълната на живота стигаше, кристалите заблестяха по-силно, по-сладко замирисаха цветята, узряваха плодовете, а човешките обичаха.

Младият свещеник гледаше в светлинното море и в своя дух обожаваше и се прекланяше пред Божеството що всичко сътворява и съхранява.

“Това е животът”, си каза той.

“Да, това е жизнената сила”, прибави Ръководителят, “силата, която всичко изпълва и всичко подтиква. Нейната пълнота ни донася в живота и нейното отсъствие ни изважда от него. Навсякъде владее свещеният ритъм. Силни хора, преизпълнени с живот, дават от своя излишък за да засилват слаби, да лекуват рани, да успокояват нерви, да подтикват към по-бърз растеж растенията. От друга страна слаби личности могат, както знаеш, чрез дълбоко ритмично вдишване и чрез силата на своята воля да черпят от неизчерпаемото богатство на жизнената сила, която ни обгръща отвсякъде, толкова, колкото искат, за да се заситят до преливане с нея, да се изпълнят с нея. Това е тайната на многото излечения в храмовете.

Знаещите мъдри човешки духове са като лъчезарните звезди, които звучат в същия тон и изпращат своите светлинни вълни в същия ритъм. Те имат постоянна невидима връзка помежду си, защото те са еднакви и желаят едно и също. Нека чрез силата на тази свещена верига от рози се отпуснеш в дълбочините на вечния огън. Ела.”

На младия свещеник се стори, че той е станал по-малък и със своя Ръководител, заедно пада в Безкрайното. При все това той остана с впечатлението, че е обгърнат от мъгла и мирис на рози. «Венци от рози», мислеше си той, «венци от звезди».

Те минаваха като стрела през световите на духовете и тези на душите. Мисъл-форми и души-трупове. Мисъл-форми и души-трупове хвърчаха покрай тях, но в неимоверната бързина, с която се движеха, младият свещеник едва можеше да различи нещо. Той погледна към своя Ръководител. “Друг път ще научиш това” — му каза той. Днес отиваме в пропастта, в дълбините на вечния огън, мястото на горящите желания и страсти.

По-дълбоко. По-дълбоко.

Изведнъж младият свещеник забеляза, че са обгърнати от силна червена жар; обгръщащия ги хладен розов аромат, обаче, не ги изостави.

“Това е мястото на мъките и проклятията; мястото на още непречупената гордост и непотушените алчни страсти. Ти можеш да се движиш тук безопасно, защото в душата ти няма такива струни, които са в съзвучие с владеещите тук тонове и бои. Ето защо ти, през годините на твоето приготвяне, трябваше да почистиш твоите духовни тела, преди да бъдеш допуснат на посвещение. Тука, в това ужасно място, смеят и могат да слязат без опасност само чистите, понеже ако в слезлия тук е останала макар и сянка от алчност и страстни желания, те могат да се възбудят и той непременно би бил задържан тук. Всеки човешки дух, след смъртта на земното му тяло, ще мине през тези места. Чистите и просветените ще преминат като в сън нагоре, без да забележат нещо от тези омразни и ужасни неща, които сега виждаме. Но онези, в които страстите, греховете и алчността все още живеят, ще бъдат привлечени и задържани, като железни стърготини от магнит. Още не напълно пречистените влечения или желания се съживяват под влиянието на това обкръжение. Едва тлеещият въглен ще бъде раздухан до силна и ясна жар от духовете, които имат ужасна и отвратителна страст към това. Тук трябва да се установят духовете, да прекарват и да се измъчват, докато не се уверят, че страсти и желания тук до никъде не водят. Те ще страдат тук, докато се отвратят от онези влечения, докато желанията и страстта изчезнат, умрат у тях.

Но сега виж измъчващите се.

Ти *виждаш* пред себе си мнозина, които са злоупотребили с определения от Бога подтик за размножение. Хората трябва да създава деца за да улеснява голямата еволюция на духовете, които с помощта на прераждането се издигат от стъпало на стъпало. Зачеването е свещено. Тези тук, обаче, не са служили на стремящите се към превъплъщаване духове, а са злоупотребили с благородния подтик и са го понижали чрез своята сладострастна и развалена фантазия, като с това са разгневили небето против тях. Виж мъглата, която ги обгръща. В нея има форми, образи, фигури, части от тела. Това са техните земни мисли, които следват своите създатели. И през тази мъгла минават множество човешки духове, следвани от мисъл-форма, които никога не са били човеци.

Пълни със злоба и сладострастие те влияят на човешките духове, като им представят нецеломъдрени картини и възбуждат желанията им, като се наслаждават на тях, което представлява известна привлекателност за тях самите, но за страдащите не доставят никакво удовлетворение. След жаждата следва раздражение, защото измъчващите се могат чрез своите духовни тела само да желаят, но на тях липсва грубото животинско тяло за задоволяване на страстта. От време на време до тях достига утеха, идваща от по-висши сфери, когато някой близък мисли за тях с любов, благоговение, моли се за тях. Тогава замълчава временно неблагородното, животинското в тях и прави място на благороден изблик. Но скоро отново се събужда жаждата за телесна наслада и се увеличава до безкрайност, без да може да намери удовлетворение. И тази ужасна мъка на неудовлетворението най-накрая убива пламтящата страст. Така страдат те и учат да опознаят безполезността на желанията, докато узреят, докато дойде часът на тяхното освобождаване, когато ще могат да минат в по-високи сфери.

На едно друго място бяха събрани такива, които са търсили удовлетворение чрез разни възбуждащи средства. Те също страдаха и се измъчваха в духовен огън, който непрестанно гореше, поради желанията на страдащите, които бяха негова храна и поддръжка. Тук бяха приятелите на виното, които в земния си живот са обичали възбудата на опиянението, а също и други нещастници, които чрез употребата на известни растителни сокове са разклатили своето здраве и са унищожили своята работна сила.

От друга страна се чуваха бесни викове. Алчни играчи се караха за печалби и загуби, които тук никога не ще могат да сложат в джоба си или пък да изплатят. “Те също един ден ще разберат” — каза Ръководителят, “и когато тази алчност умре в тях ще се въздигнат по-нагоре.”

На едно друго място се бяха събрали неприятелите на истината, понеже тези, които си приличат по качества се събират, привлечани един от друг, особено тук. Те нямаха никога силата и желани-

ето да се противопоставят и да устоят на възбуждането да лъжат, да поставят другите в тъмнина и сега се следяха един друг, говореха и се лъжеха, като никой, разбира се, не вярваше на другия.

От всички думи, разкази и убеждения, нямаше никаква полза, нито предимство, нито почести, нито поука, понеже всеки *виждаше* мислите на другия.

“Те също ще се уморят да вършеят празна слама” — каза Ръководителят съчувствено.

На друго място се мъчеха тези, които бяха посегнали на божественото право — да отмерват дължината на смъртните хора. Те са нападали и убивали.

Различни бяха техните мъки, поради различието и причините, поради които бяха пролели кръв. Омраза, отмъщение, ревност, егоизъм или объркано разбиране за чест ги бяха подтикнали към престъпление. И те страдаха. В душата им от време на време се възбуждаха същите чувства на омраза и гняв и мъката им беше, че не могат да действат. Те се нахвърляха един на друг, но не можеха да си напакостят. Често срещаха своите жертви, и тогава страдаха от горчиви и пълни с отчаяние разкаяния.

“И те също ще останат тука, докато дойде срок — край на тяхното безумие, когато подлото и омразното в тяхната душа ще се изгуби и те ще могат да преминат в светлината, в царството на мира. Тези духове, които искат да се освободят от нечистото, чувстват престоя си тук като полезно и нужно лечение, като спасяващо и изцеляващо, колкото и болезнено да е то.

Ръководителят посочи друга група духове, които трябваше да се изчистят от товара на честолубието и алчността. Някои бяха крадци и разбойници, други безчестни търговци.

“Те ще бъдат тук, както и в земния живот, измъчвани от алчност, от желание да крадат, да разбойничестват, да мамят. Но, понеже те не могат да вършат тук всичко това — няма какво да крадат, грабят, печелят, по нечестен начин, то в тях умира постепенно жаждата на несправедливото притежание. Последствията на техните лоши дела минават пред очите им и те страдат, понеже не могат да заличат вече направеното.

“За всички, за всички”, каза Ръководителят, “наближава часът на освобождението, идва осъзнаването. Камари от злато и всичката преходна слава между смъртните, тук не помагат.”

Мъгливост и безсъзнание легнаха върху духа на младия свещеник и той се събуди в тялото си, лежащо в светилището на храма.

КАРТИНА ДВНАДЕСЕТА

Жертвата,
или Човекът който жертва живота си за идеята

Еврейска буква Ламед; число 30

Евангелски изречения:

“Ученикът не може да е по-голям от учителя си.”

“Който иска да стане мой ученик, трябва да вземе своя кръст и да ме последва.”

“Той трябва да ходи, както сам Исус е ходил.”

“Ето ме: аз идвам, Господи, да изпълня волята ти.”

“Не се бой от онези, които могат да убият само тялото ти, а са безсилни над душата ти.”

Обесеният — Изпитание

На ден дванадесети Първосвещеникът започна така:

“Ти стоиш днес пред картина 12. Тя се нарича «Изпитание» или «Обесеният». Като всички картини,

така и тази произлиза абстрактно от предишните. На когото боговете са дали магически сили за развитието му, на същия дават скоро и възможност да ги използва, да се упражнява и да стане достоен за тях. Боговете изпитват смъртните. Така че до картината, която представлява магическите сили, трябва да стои и тази на изпитанието.

Както в целия картинен ред, така и тук виждаш силно вътрешно противоречие между стоящите в обратна връзка картини. На 11 картина кротката и нежна девица украсена с рози милва лъва и му затваря устата, а на 12 картина — висящия, беззащитен мъж, вързан за единия крак. Сухите и безплодни дървета и клони носещи напречната гредка, на която той виси, означават липса на сянка и освежителни плодове. Безпомощен, изоставен от всички виси той между небе и земя. Той побеждава, ако изключи страдащото тяло, а задържи пред своите духовни очи великата цел. Това учи, че магическите сили не са дадени да помагат на себе си, но да служиш на другите, да ги подтикнеш към добро.

По-нататък. Мисълта, която е изразена, чрез картина 12 трябва да стои или да има едно определено съотношение с третата предишната картина (9^{та}), тази на пилигрима. И така е: идеята от картина 9^{та} се реализира в картина 12^{та}, четвъртата картина на пътя на Хорус, пътя на духа, който се издига и води нагоре с орлови крила. Самотният пилигрим, който пътува в безводната пустиня (картина 9) е изпаднал в още по-лошо положение. Самотник бе той вече по своя път през пустинята, а увиснал сега на сухото дърво неговата самотност става още по-ужасна. След като ти достигна известна зрялост, ти бе допуснат на изпитание в храма, а също и в твоето развитие, в дълга поредица от животи, ти бе подложен на други изпитания. Издържи ги и понеси със дълготрпение на знаещия и от това ще имаш полза.

Отиди си в мир.

След като младият свещеник напусна своето тяло, и тази вечер Ръководителят му каза:

“Днес ние пак ще посетим мястото на мъките и на просветлението.”

И те полетяха в дълбочините.

Наново ги обгърна прохладна мъгла, пропита с розов аромат, и отново дойдоха до мястото на огъня и страданията.

“Това е царството на гнева и омразата: змии, кучета и огън те очакват тук. Бъди готов да жертваш личността си.”

Тук също видяха тълпи от духове, които се измъчваха от своите представи и чувства. В много от тях вече се забелязваше умора — те вече приближаваха своето освобождение. Пламъци се издигаха и ближеха като червена жар. Черната мъгла ги съпътствуваше. В атмосферата се чувстваше натиск, както на земята пред буря.

“Това е районът на гнева и омразата” — каза Ръководителят. “Виж как те — духовете, се възбуждат взаимно към гняв и омраза, как се заразяват. Виж как нагорещени и пламтящи се нахвърлят един върху друг и разочаровани се отдръпват поради невъзможността да си напакосят. Те не са учили през своя живот, както тебе, да владеят своите мисли и чувства чрез концентрация и медитация. Сега да минат тук през едно много по-дълго траещо училище на болките, страданията и пречишването.”

Ученикът и Ръководителят му се обърнаха на другата страна и видяха друга тълпа от духове, които отчасти се караха, отчасти дискутираха, отчасти роптаеха, отчасти седяха обгърнати от облаци прах и мъгла.

“Това бяха тези, които не са вярвали в невидими светове, които не са почитали Бога чрез жертва и молитва, а са имали мирогледа, че световите са произлезли и създадени от някакъв случай, и че със смъртта съществуването и съзнанието свършват. Те са се присмивали и обиждали кротките и “набожни глупаци”, а сега самите те са такива, понеже даже и сега не вярват, че са умрели, защото съзнателни в своята същност, те виждат, чуват, спомнят си, страхуват се, желаят.”

“А как може да им бъде помогнато?” — попита младият свещеник.

“Те трябва да видят и разберат своята глупост; те също получават помощ и поучение от по-висши светове. Виж тези светлинни лъчи, пронизващи черната мъгла — това е помощта на любещи духове.”

В страни от тази група бе се събрала друга, в която едни беснееха непрестанно, други се убиваха с ножове и мечове, трети се превиваха и измъчваха от болки, последствие от отравяне. Те обаче не умираха съвсем, а винаги пак оживяваха, за да правят наново ужасните приготовления за самоубийство.

“Това са тези, които сами са сложили край на своя земен живот. Злото, което те са искали да избегнат, ги посреща и им се изпречва тук в много по-силна форма.”

“Каква ужасна участ”, мислеше младият свещеник покъртен. “Бедните. Да можеше да им се помогне.”

“Блажен е този, който има милост и е готов да пожертвува своята личност, за да помогне на страдащите.”

“Как може да стане това?”

“От жертви е съставена веригата, чрез която смъртните ще бъдат изтеглени от бедствието си, а любовта е, която е подтиквала от незапомнени времена най-просветените духове към жертва.”

“Как?”

“Това се постига по два начина.”

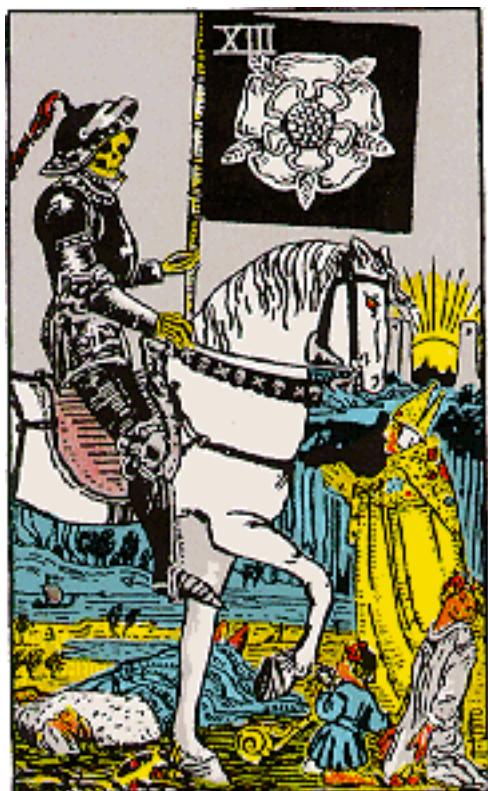
Завършилият своята еволюция човешки дух, изпълнен от любов и съчувствие се отрича от по-рано принадлежащите му красота и блаженства в небесните сфери и слиза тук в тези ужаси и страдания, да цери, да поучава, да съветва.

Подтикнат и преизпълнен с любов дух пожелава (въпреки, че няма нужда за своето развитие) да се роди като човек, пожелава да се роди в условия, в които той ще трябва много да страда и да прощава. Той ще вземе чуждата вина, грях, неправда върху себе си и ще ги понесе и пречисти.

Той ще превъзмогне злото с добро, а тъмнината ще просветли чрез светлина. Той ще бъде способен и за престъпниците да се моли.

“Една висша свещена задача. Твоят час също ще удари.”

Мъгла, зашеметяване, загуба на съзнание и отново в леглото зад олтара.

КАРТИНА ТРИНАДЕСЕТА

Жертвата

(Образ на ново рождение, на предварително разрушение)

Еврейска буква Мем; число 40

Евангелски изречения:

“Ако зърното заровено в земята не умира, то остава само, но когато умира, то ражда много плодове.”

“Всичко умира в Авраама, за да възкръсне в Христа.”

Смърт

На ден 13^{ти} Първосвещеникът започна така:

“Петата картина на големия път на Озирис се казва «Смъртта». Тя е подобно на картина 7 също един преход. Тя води наблюдателят от един план в друг.

Картина 7 ни показва божеството, което след като се е???????????? в предходящите картини, изпълнило световните планове и възгледи чрез сътворението и продължението на човеческия род, а също тъй и чрез одухотворяване-

то на небесните тела, на звездите.

Следващите картини 7-13 ни показват съдбата на човека, неговото развитие, неговите изпитания и най-после (картина 13), неговата смърт, т. е. неговото разделяне, преходът на един друг план.

Едната част, разпаднала се на прах, се връща обратно в материята, а другата, вечната, неразрушимата, отива в непознатите още за смъртните светове. Тя е както край, така и начало. Тя е един трансформатор. Грубо материалната част се разпада на съставните си части. Вечната част се превръща в безплътен дух. А сега, обърни внимание на мястото, което заема картината в реда. Тя стои до обесеният, до изпитанието. Често в живота след изпитанието идва смъртта. Понякога изпитанието може да бъде много тежко и да настъпи смърт. Но изпитанието може да бъде бляскаво издържано — ученикът ще бъде преместен в едно по-висше училище. Не винаги събира той още в този живот плодовете от своите страдания. Едва в другия всичко ще бъде открито.

Картина 13 стои срещу 10, която представлява колелото на живота. Тя (картина 13) е в силна противоположност на другата, но също така и в определена връзка, понеже животът ражда смъртта, а смъртта — живота.

Виж конника с черно знаме, цветът на траур. Зад него на хоризонта слънцето захожда, кули се събарят, листата падат от дърветата, цветята са покосени и увяхват, а хората се спускат в гроба. Но във всички тези символи на смъртта и траура лежи надеждата, указания на обръщането на колелото на живота. Слънцето пак ще изгрее. Дърветата пак ще се раззеленят, цветята наново ще цъфнат, както и хората, след тяхното отпътуване в истинското отечество на духа, пак ще живеят, работят и обичат.

Върви в мир.”

След като вечерта на този ден Ръководителят напусна мълчаливо храма с духа на младия свещеник, се отправи към града, към къща, където един мъж се бореше със смъртта.

“Днес ти трябва да опознаеш съществото на смъртта” — каза Ръководителят.

Без да почувстват съпротивление те минаха през стената в стаята на умиращия.

Умиращият хъркаше.

Роднините, които бяха в стаята, изглеждаха на младия свещеник като прозрачни фигури.

Но той видя също и един дух, който стоеше до умиращия и разпозна в него Ръководител по силната духовна светлина, която излъчваше. От трупа на умиращия се вдигна (отлъчи) светещо етерично тяло, което във всичките си части приличаше на физическото. То се беше вече отделило от краката и долната половина на трупа. Главата обаче още не се бе отделила.

Умиращият направи последно вдишване и очите му изгаснаха. Роднините започнаха да се вайкат и да плачат с глас.

Но духът на събудилия се се носеше блажен из стаята за ръка с неговия Ръководител. Той бе щастлив, че се чувстваше освободен от тялото, което му бе създало толкова мъки и страдания. За него бе великолепно, освободен и лек, подтикван само от собствената си воля да се носи в пространството и той светеше от щастие. Едно леко отражение от това блаженство легна върху лицето на мъртвото тяло, понеже, макар и да нямаше вече съществена връзка между двете тела, все пак мъртвото физическо тяло стоеше под известно влияние на духът, с който толкова дълго е било свързано, сраснало.

“Ела”, каза Ръководителят на младият свещеник. “Това бе ходът на смъртта. Но предстои да видиш и друго. Смъртта не е нещо страшно. Тя е едно съществено събитие. Ябълката пада от дървото щом узрее. На следната година дървото пак дава ябълки, до тогава, докато се върне там, от където се е взело — от лоното на земята. Второстепенното се разпада всеки път, истинското остава и продължава да се развива докато се върне при своя първо източник. Видимото се разпада щом животът, който всичко държи в едно, си е отишъл.

Те се понесоха към гробищата. Намираха се на края на пустинята. Младият свещеник се носеше ниско над земята и можеше да *вижда* добре в гробовете. Той видя разпадането на трупове, а също и отделянето на атомите, които образуваха тялото. Той видя също различни форми мъглообразни фигури, едни от които почиваха върху гробовете, а други се носеха над тях.

“Тези форми са животът”, каза Ръководителят — “това, което изоставя тялото, а също така отхвърлено и от духовното тяло сега, поради това, че е свикнало години наред да бъде свързано с физическото тяло, остава в близост до разпадащото се тяло, докато то напълно се разпадне, а атомите се върнат в океана на живота, който мие земята, прониква и протича през целия всемир.”

“Виж как някои от тези форми се разпокъсват като малки облачета, откъснати чрез вятъра от цялото.”

“Но какво са онези там форми, фигури, които светят като че ли отвътре?”

“Това са духове на хора; те не са съзнателни топки без личност, като онези живи форми, но те не са могли да се възнесат към по-високи полета. Те държат още на земното, понеже са водили телесен живот, грижили са се само за плътта, животът на духа им е бил чужд, света на мисълта затворен и така те се държат още за своята плът — те следят с болка и отвращение тяхната единствена опора, черупка, единствен подслон. Много от тях не ще могат дълго време да е отделят от гробовете. Другите се лутат наоколо и търсят тяло, което могат да обсебят, чиято воля е слаба или чийто ум и разум са в тъмнина. Да, те влизат понякога даже в телата на животни, поради своята жадност и алчност.”

“Това е ужасно!”

“Ти трябва да видиш и опознаеш също и ужасното, страшното.”

“И това ли са духовете, които биват запитвани от заклинателите и магьосниците?”

“Да. По-висши и напреднали духове също говорят на смъртните, но това става само по специална заповед на небесните. Гласовете на заклинателите не могат да проникнат в царството на светлината и мира и не могат да безпокоят и запитат блажените духове. Заклинателите стоят във връзка с повечето от тези нещастници, безпокойни, често загубени и сърдити духове, които сами в тъмнината, могат да водят другите само към заблуда.”

Те се вдигнаха и полетяха бързо на изток.

Младият свещеник забеляза в някои страни, че телата в някои гробове не бяха се разпаднали, но бяха пресни, пълни с кръв.

“Как е възможно това?”

“Това са тела на хора, които не са имали никакъв интерес към по-висши духовни светове, царството на мисълта е останало затворено за тях, тъй като те никога не са хлопали на неговите врати а са водили повечето само плътски живот, пълен с егоизъм, те са били чувствени и ужасни. Тяхната любов към видимия свят, привързаност към техните физически тела е била така силна, че даже и след скъсването на сребърната нишка, те са могли да направят известна връзка с телата си,

благодарение на някои магически познания, които са успели да узнаят през своя земен живот. Те се приближават нощно време към своите жертви и изпиват кръвта и жизнените сокове, които след това по един тайнствен начин знаят да влеят в своите мъртви тела. За разрушаването на такива живи тела-трупове помага само изгарянето или отрязването на главата. Тогава изтича всичката крадена кръв и тялото се разпада според хода на природата. Духът-вампир ще бъде освободен, въпреки привързаността си към трупа, а също така и жертвата на неговите ужасни сладострастия.

Ето защо, ръководителите на човечеството и неговите съдбини търсят достойни ученици, служители на светлината. Те търсят, нашепват и упътват към портите на мъдростта, всеки, който търси истината. Те търсят и помагат на онези, които се стремят да бъдат светлина на своите братя.

Те търсят и помагат на тези, които са поставили за цел на своя живот да постигнат смирението и мъдростта на великата любов. А туй смирение, тази мъдрост и любов се проявяват през най-великото за което сме призвани тук — чистото и безкористно светло и мъдро служене на Бащата на световите. Нека открием сърцата си и нека в тях заживее само това май-велико, най-мъдро, мощно и красиво качество, служене на този, в чието име сме се събрали тук!"

КАРТИНА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Двете вази,
или гениите на Слънцето

Кой управлява и комбинира есенциите на живота.

Еврейска буква Еун; число 50

Евангелски изречения:

“Казано е: обичайте ближния си ... Аз пък ви казвам, обичайте враговете си, правете добро на онези, които ви мразят и молете се за оня, който ви преследва, тъй, че да станете деца на на вашия баща небесен, който прави неговото слънце да грее, както на добрите, тъй и на злите и който праща дъжд, както за праведните, тъй и на неправедните.”

Образ на всяко размножаване и растеж

ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЕ

На 14^{та} ден Първосвещеникът заговори така:

“Из смъртта пониква животът, след умирането следва новорождение, след залез слънце идва изгрев слънце. Затова до картина 13 (на смъртта) стои картина 14 на новото рождение. На картина 13 имаме залязващото слънце, умирането, а на картина 14 превъплъщението — начало на нов живот. Колелото на живота се движи, върти непрестанно. също както мислената връзка между картините 13 и 10, тази на смъртта с тази на колелото на живота или съдбата, така имат връзка и картините 14 и 9, които също стоят една срещу друга. Картина 13 ни показва края на един живот, а картина 10 — вечната промяна, края и началото на смъртта и живота, рождението и гроба.

Също така картина 9 ни показва пътуването на човека през единия му живот — във видимия физически свят, а картина 14 ни представя дългата редица на нашите земни съществувания с винаги повтарящото се превъплъщение на човешкия дух след почивката му в небесното отечество. Неговото възвръщане в земния живот в материалното тяло е преминаването на водата на духа от един в друг съд.

Виж картината.

Едно младо момиче, което представлява могъществото на небесните, прелива съдържанието на един съд в друг, без даже една капка да падне в морето. От това трябва да се разбере, че нищо от съдържанието на индивида не ще се загуби чрез смърт, вечност, прераждане. Под неговите крака шуми безкрайността на морето. Морето е божеството. Тази картина значи не представя сливането на човешкия дух с Бога. Това идва по-късно. Значението на картината е само: съдържанието получава една нова форма. Обърни внимание на формата: течността се прелива от сребърен портир в златен — един от по-благородна материя. В това лежи едно загатване към нас за развитието на спираловидната еволюция на човешкия род. Двойна е спиралата, която води човечеството към съвършенство. От една страна виждаме единичния човешки дух да крачи от превъплъщение към превъплъщение, във всеки нов живот да изучава и разрешава по една нова задача и винаги облечен в по-фини форми, по-възвишени, по-облагородени, които стават все по-съвършени инструменти, чрез които обогатеният при всяко ново рождение човешки дух да може да се появи.

Но от друга страна виждаме само потока на формите на човешките тела, които винаги с помощта на духовете достигат все по-голямо съвършенство и изразителна способност. Човешкият дух е част от потока на духовете. Човешките тела са част от потока на живота. И двата потока излизат от

Бога, обвиват се и се оплитат взаимно, многократно, оплодяващи и оплодявани без да се смесват, и се връщат обратно в лоното на Божественото. Това е поучението, което можем да придобием от наблюдението на сребърния и златния съд. Картина 14 е петата по пътя на Изида, както и другите картини. Тя има също едно вътрешно състояние, връзка с третата преходна картина по пътя на Изида, картина 11 “магическите сили”, които ръководят, напътстват пилигрима, след като са били събудени в него. Ако те му дават сили и способност да издържи изпитанията, то те са в още по-висока степен меродавни при преливането на водата от един съд в друг, при създаването на характера, на отношението за един нов земен живот.

А сега върви си в мир и се радвай на утехата, която ти дава картина 14 — петата по пътя на Изида. Гледай, наблюдавай с благодарност към Божественото в далечините, които се отварят пред тебе.”

Тази вечер се носеха двамата под ясното звездно небе.

“Днес ще отидем в отечеството на блажената страна на духовете” — започна Ръководителят. “Ти трябва да придобиеш впечатлението от управлението на силите, които ръководят превъплъщението на духовете и отмерват претеглените съдбини, обсъждат и формират.”

Не през мрачни мъгли и палеща жар, не през пространства трептящи от болка и проклетие бе техният път. Те се стремяха към блажените сфери. На младия свещеник му направи впечатление подвижността на всичко, което *виждаше*.

“Ние сме в полето на мисълта. Тук всичко променя формата си много по-бързо, отколкото във видимия физически свят.”

Те се носеха покрай различни фигури и форми, които като че ли отиваха в същото направление.

“Това са духовете, които са се освободили от земното, оставили са да лежат и да се разпадат напуснатите вече черупки, те са забравили физическото си тяло и се стремят към по-висши светове.”

Те минаха през места, които бяха оживени от множество духове.

“Тук също се събират и тези, които си приличат”, обясни ръководителят. “Всичко е както горе, така и долу, смъртта не променя нищо в живота на духа.

Върху изпъстрена с цветя ливада и под ръководството на излъчващи любов същества деца играеха разни игри.

Момчета строяха от камъни и земя един поток, водопади и езера, канали и укрепления.

Едно малко момиче люлееше в ръцете си и приспиваше своята кукла.

“Каквото правят долу на Земята, тук го продължават”, каза Ръководителят. “Нищо не се е променило, всичко остава старото. Те са сменили само една по-тежка дреха с по-лека, от твърде фина материя, това е всичко. Затова е толкова важно какво мислим тук и какво вършим.”

Те полетяха напред.

Широки пътища водеха към големи храмове. Празнични шествия се движеха радостни към божествената служба.

В украсени с колони зали мъдреци разискваха за Божията мъдрост. В техните крака седяха жадни за учение, за знание, почитащи учителите си ученици.

В тихи колиби и по-големи къщи живееха любещи или цяла фамилия. Някои семейства бяха вече се събрали всичките, други разделени само от смъртта. Те се чакаха тогава едни други и се радваха на своето събиране наново...

Любов и приятелство разхубавяваха тяхното битие. Те можеха да се посрещнат. Волята им ги носеше един към друг, а размяната на мисли бе винаги възможна и обогатяваше съществуването. Те хвърляха поглед към своя минал живот, изваждаха заключение от опитите, които са направили и от ударите на съдбата, които са понесли. Всички се удивляваха на мъдростта, с която нишките на небесното ръководство се опъваха чрез мрежата на???????? в техния (и нашия) земен живот.

Те разбираха как всичко в техните многобройни животи е било семе и жътва, как всяко събитие е едно следствие и всяко следствие е една причина и от тук, че всичко е само една безкрайна дълга верига.

Но зрелите духове могат под контрола на по-висши сили сами да оформят лежащият пред тях живот тъй, както на тях им изглеждаше по-благоприятен; да поправят несправедливостите от по-

раншни животи на обичаните духове, да помагат да придобият сами нужните качества. Те могат също да си изберат майката, която да им помогне за тяхното превъплъщение.

Незрели духове, обаче, по всички тези въпроси биваха упътвани от техните ръководители.

След това младият свещеник и неговият духовен наставник дойдоха в една местност, в която царуваше неизразим мир и тишина. Под чудно големи дървета върху дебел мъх почиваха разни фигури. Много от тях държаха ръката си под глезена, други бяха свили своите колена. Изглеждаше, че спят. Монотонно шумолящо поточе течеше през прохладната земя.

На въпросителния поглед на младия свещеник ръководителят отговори:

“Това са духове, които скоро ще се разделят от нас, понеже и ние говорим за заспиващи и отпътуващи. Те ще поемат скоро голямото пътешествие към физическия видим свят. Те опитаха радостта на небето, те пожънаха каквото бяха посели, те събираха сили и мъдрост, след като прегледаха своя минал живот сега ги влече обратно земния живот, в материалното съществуване.

“Какво ги тегли обратно?”

“Повечето са привлечени от любовта на една човешка двойка. Мнозина се стремят назад в близостта на духовете, които сега се движат в тела и с които са особено свързани. Някои ги тегли назад, надолу, да се разкаят, да изповядат онова, което в предишния живот са извършили и престъпили. Други, висши и величествени духове, слизат доброволно, за да помагат, да повлияят и тогава зле и неправилно разбирали да бъдат преследвани. При все това виж този дух... той е готов да слиза.”

Пълен с неспокойствие и копнеж се надигна духът, като сънен, от мъха върху който спеше и се понесе стремглаво надолу към Земята. Един ръководител го последва от едната му страна.

Младият свещеник се обърна към своя ръководител и запитва:

“Накъде се отпътиха?”

“Към една родителска двойка, която се обича. Духът, който иска да се въплъти ще остане при майката, докато младото ново тяло се образува, което той ще облече, като се вмъкне в него със сила. Да бъдеш роден е много по-мъчно отколкото да умреш. Да влезеш, да се вмъкнеш или облечеш материалното тяло е много по-мъчително и неудобно, отколкото да се откъснеш и освободиш. Затова плачат малките деца тъй често, като че ли безпричинно. Вечният дух чувства още не напълно образуваното или несъвършено и освободено малко тяло, което още не му се е приспособило (на духа), като отегчителната връзка и това е непоносима мъка. Плачът обаче е единственият израз, който несъвършеният инструмент, т. е. малкото дете, позволява.

Двата духа минаха през една стена и се озоваха в малка спалня.

Една родителска двойка почиваше.

Над майката, близко до нея се носеше като спящ духът, мечтаещ за въплъщение.

“Свещена мистерия”, си помисли младият свещеник.

Ръководителят упъти духа на младия свещеник обратно в неговото тяло в светилището.

КАРТИНА ПЕТНАДЕСЕТА

Лъжата—Несправедливостта
образ на всичко, което без изход се завръща
кръгообразно в отпавната си точка

Евангелски изречения:

“Който сее неправда, ще пожъне нещастие. Дори пръчката, която взима в ръцете си ще го превие. Защото който храни зло в сърцето си и който винаги винаги сее раздор, ще види скоро да се сринат развалините върху му и ще бъде заринат внезапно и гнебта му е за винаги. Не вършете зло и злото не ще ви превие.”

На 15^{ти} ден Първосвещеникът започна така:

“Картината, която днес наблюдаваме се нарича «несправедливост, лъжа». Тя представлява едно получовешко, полуживотинско чудовище, което седи върху трон, върху червен куб. То има рокове, между които виси една пентограма в обратно положение, с върхът надолу. То има крила на прилеп,

а на краката си вместо пръсти — големи нокти на хищна птица. Пред виждаме коленичили две фигури вързани за черния куб — негови ученици.

Тази картина (15) стои тъкмо срещу картина 8, която представлява истината и справедливостта. Една силна противоположност:

Картина 15 е петата по пътя на Хорус. Тя ни казва, че онези, които искат да достигнат най-големи висини, трябва да минат и да се шлифоват през най-големи дълбочини. След избора (картина 6), човекът става един самотен, неразбран пилигрим (картина 9), изпада в най-отчаяни положения (картина 12), трябва да се бори с лъжата и несправедливостта, с духовни сили, които изопачават истината, учат фалшиво и оковават душите за себе си (картина 15).

Ти виждаш Хорусовия път, пътят на духа е по-труден и ужасяващ, но той свършва в най-чистата светлина. Лъжа и несправедливост са нужни, за да могат смъртните да развият в себе си любовта към истината и справедливостта.

Така и злото служи на величествения план на божественото добро.

Отиди си с мир и мисли за небесното.

След като вечерта младият свещеник напусна тялото си и се понесе със своя ръководител под нощното небе, последният му каза:

“Днес ти трябва да се запознаеш с потоците в царството на духовете, а така също и да се срещнеш с пазителя.”

На младия свещеник свещеник му се струваше, като че ли бързаха в едно съвсем друго направление, към нещо съвсем особено. Облаци се събираха и вдигаха в тъмнината на нощта, образуваха дълбока и тясна долина, от която лъхаше нещо, което му внуши страх и ужас.

“Всеки, който проникне тук трябва да се срещне с пазителя.”

“Пазителя — стража? Кой е той?”

“Това е производението, продукта на твоите падения и измами в твоя минал живот. Той е ти самият. Въпреки това, виж, той идва.”

Ученикът погледна в облачната долина. Из мъглата постепенно изплува една фигура, едно чудовище, омразно, съчетано — половин човек, половин животно.

Чудовището се приближаваше към младежа с устремени в него втречени, грамадни и заплашващи очи.

“Не се страхувай”, успокои го ръководителят.“ Погледни го спокойно. Аз ще бъда при теб.”

Един неизразим страх, един непознат по-рано от него ужас го обхвана. Чудовището заскача пред него заплашително. То бе съвсем близко.

Ръководителят се обърна към ученика и каза:

“От сега нататък ти ще *виждаш* този страх винаги пред себе си. Ти го създаде, но той ще бъде занаятчийски твой възпитател. Всеки път, когато помислиш или направиш нещо лошо или нечисто, той ще се яви пред теб, заплашващ, ще се приближи към теб и ще влее в душата ти страх и ужас. И обратно, всяка чиста помисъл, всяко благородно, безкористно дело ще му повлияе, ще го преобрази и постепенно той ще изгуби своята грозота, постепенно ще се превърне в едно просветено същество с неземна красота и най-после ще съедини себе си с теб, неговия създател, в едно същество. Той от дълго време ти е близък, винаги близко до теб, но ти не ги *виждаше*. Но сега, ти ще го *виждаш* винаги пред очите си и в тялото си.

Младият свещеник потрепери.

Те се понесоха по-нависоко, а облачната долина изчезна в дълбочината.

Страхът бе с ученика, но сякаш в един друг план, видим за него и за ръководителя.

Те се носеха все по-близко, където срещнаха същества с извънредна светлина и блясък.

Това са архангели — каза ръководителят със страхопочитание — тези, които определят съдбините на народите и ги направляват. Хиляди са техните служители. Това са тези, които влияят на владетелите при техните решения и като море вълнуват или успокояват народните маси.

Мъгла и зашеметяване.

Младият свещеник се събуди в храма под мантията на Първосвещеника.

КАРТИНА ШЕСТНАДЕСЕТА

Поразената от светкавица кула,
или последиците от човешките амбиция и надменност

Образ на материализма, на израждането, на покварата
на всичко, което е отбито от пътя.

Еврейска буква Аин; число 70

БЪАНГЕЛСКИ ИЗРЕЧЕНИЯ:

*“Ако Господ не създа дом, напразно е труда на вси
зидари.”*

*“Ти, който живееш дръзко в удоволствия — непред-
видена мизерия ще те нападне изведнъж.”*

*“Който иска да узнае Величието ще бъде ослепен от
блясъкът му.”*

Бележка: Тази плоча е асирийска и смесица от
Вавилонската кула, Цар и Свещеник. От там и горни-
те три изречения.

ЦЪРКВА

Къщата на Бога. Развалини. Разрушение.

На 16^{ти} ден Първосвещеникът започна така:

“Тази картина се нарича «разрушение». Ти виждаш една кула, поразена от светкавица и обзета от
пламъци. От върха с разперени ръце пада на земята нейният коронован строител. Короната пада от
главата му.

Тази картина се създава, както и всички други, от предната. От лъжа и несправедливост може да
се ражда само разрушение. С лъжа и несправедливост не може да се строи, но само се руши.

Разрушение (картина 16) е следващата на третата преходна (картина 13), тази на смъртта, по пътя
на Озирис.

Смъртта, разделение на тяло от душа, е на първо място разрушение на тялото, но също така и на
много земни връзки и отношения. Обратната връзка е картина 7, която представлява осъществяването
ма Божествения план. Осъществяване и разрушение, две силни противоположности.

Разрушаването на кулата от небесния светкавичен лъч ни казва, че божественият закон на нака-
зание ще разруши всичко, което човешките ръце ще построят за собствена почит. Такъв е всемирният
закон, важащ за всички времена. Каквото и да създават хората за себе си, даже и в името на
религията, няма да устои. Вечните ще го разрушават, а носещият световната или духовна корона,
строител и притежател на кулата, ще бъде съборен от висините, постройката и короната ще му бъдат
отнети.

Човешката корона е заместител на липсващото величие и способност да ръководи. На мястото на
липсващия лъчезарен дух поставят лъжовен метал.

Сине мой, работи не за твоя чест, а за полза и ще пожънеш онова, което си посял.

Върви си в мир.”

Когато вечерта младият свещеник се носеше под нощното небе със своя ръководител, последният му каза:

“Днес трябва да се запознаеш със силите на световния огън.

Огънят на нашия видим свят е както всичко тук, едно отражение на нещо подобно в онзи духовен свят, в който ние тук виждаме. Оригинал и копие са винаги едно и също същество, едни и същи способности. Затова ние можем от естеството на земния огън да заключим за вида на духовния — той трябва също да свети, да топли, или унищожава, разрушава и изгаря.

Тази сутрин ти видя върху картина 16 небесният огън да разрушава човешкото творение. Тази нощ трябва да видиш добротворящата сила на духовния огън.”

Те се стремяха все по-високо и по-високо. На младия свещеник му се стори, като че ли се отдалечиха не само на голямо (пространствено) разстояние от Земята, но имаше и впечатлението като че са встъпили в един друг план. Време и пространство изчезнаха за него и като че вечната действителност идваше насреща му.

Цветове и форми се носеха, плъзгаха се, пробягваха покрай него, за да изчезнат в далечината. Изпърво леко, после силно звънтяха и се носеха около него тонове. Като могъщи хармонични вълни прииждаха, пенеха се и бушуваха и тогава нездравите се разтапяха в друг преходен вид, след това духовно освежени тонове протичаха в друг ритъм и започваха да пулсират. Всеки тон бе форма и цвят. И всеки звук бе чувство... неизговоримо и все пак разбираемо.

“Ние наближаваме страните на пра-картини, на великите тайни” — каза ръководителят с почитание. Пред тях се изправи една планина, стремяща се нагоре към небето. Те се носеха натам.

Една висока равнина. Един храм обиколен с голям двор. Един път водеше нагоре към него. На олтара имаше наредени дърва. В самото светилище имаше златен олтар, върху който тлееха въглени, светеше светилник. Тежки облаци се вдигаха нагоре. Светеше свещник. Сериозен, ръководителят посочи към големия олтар, младият свещеник разбра значението на жеста и каза:

“Върху олтара ще бъде сигурно убита и изгорена една жертва?”

Ръководителят кимна утвърдително — “Жертвата изтърпява смъртното наказание вместо престъпника — законът на заместничеството. Какво намираш ти във факта, че жертвата ще бъде изгорена?”

“Аз виждам — телесното се променя, то е временно”, уклончиво отвърна младият свещеник.

“Сигурно и тази истина се съдържа вътре. Но тя не е главната поука от големия олтар.”

Младият свещеник млъкна. Той не знаеше какво да каже. Тогава ръководителят каза с доброта: “Главната истина, на която ни учи олтара, е истината на доброволната жертва. Бъди готов да жертваш своята личност. Това ти е вече казано. Това е великата тайна, която този олтар ни проповядва. Подтика, силата за това ще намериш в любовта.”

“Кога трябва да стане това?”

“Упражнявай се всекидневно в своя живот, жертвувай твоите желания, твоите удобства, твоите предимства. Действай безкористно и за теб също ще удари часът за великото решение за жертва. Даже най-великите не ще избегнат този час и тогава неизвестното???? тебе ще бъде унищожено. Това е първото действие на огъня.

Те бяха вече в светилището. Ръководителят заговори:

“Виж тамянт върху малкия олтар, сам ли се запали?”

“Не, не е вярно, той беше запален.”

“Правилно, също и ти трябва да се молиш, за да се разгори в тебе огъня.”

“Кой огън?”

“Огънят на любовта към хората, към Бога, към цялото творение.”

“Но кой ще го запали? Някоя смъртна ръка?”

“Моли се на небесните. Той свети и тлее във всяко човешко сърце — свещената искра, даже и дълбоко под пепел и боклук. Моли се за свещения вятър, който ще раздуха искрата в огъня. И тогава от дълбините на твоето същество също ще се издигат към небесните запалени свещници с тамян, възхвала и моление. Но този огън ще те направи способен да се застъпваш за други, да ходатайстваш за болни и за престъпници, а свещени лъчи ще изтичат от твоите ръце.

“Светлина — третото най-велико действие на огъня, каза ръководителят и посочи към свещника. — *Виждаш ли нещо?*”

“*Виждам, виждам.*”

“*Какво виждаш?*”

“Виждам един свещен път от олтар към олтар, към светилник: аз крача и вървя от познание към познание. Временното от вечното се учи да различавам. Любовта е жертва, свещено дихание разпалва жарта и от сърцето на смъртните се издига кадене на тамян към Бога; а краят е лъчезарна светлина, живот в светлина.”

“Ти видя право и добре. Това е пътят, ела сега.”

Храма и планините бяха изчезнали. Ръководителят и младият свещеник се понесоха носени от своята воля към далечната земя. В безкрайното пространство разделени с огромни междинни разстояния, видяха движението на слънчевите системи. Като огнени кълба планетите обкръжаваха майката-слънце, което ги бе родило.

Бяха безкрайни светове, които се губеха в далечината.

“Те са създадени от словото, чрез неизговоримото слово”, каза ръководителят с почитание.

Те се приближаваха бързо към Земята. Младият свещеник се осмели да зададе въпрос:

“Могат ли непризвани да проникнат в царството на светлината и духа?”

“Да, по изкуствени пътища, но само в ниските и средни слоеве.”

Какво значи това «по изкуствени пътища»?”

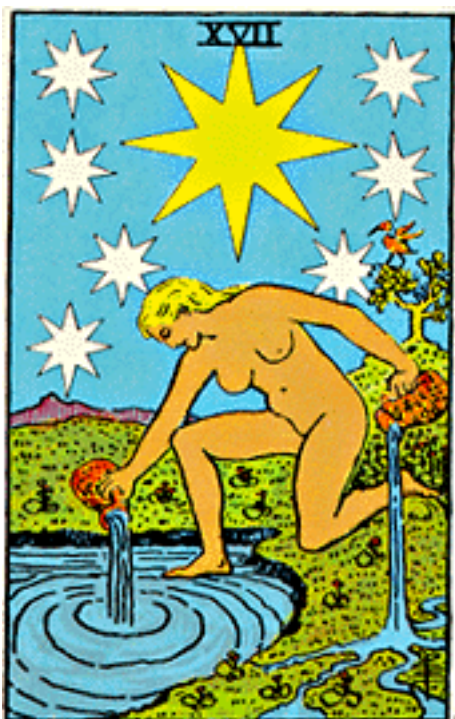
“Има растителни сокове, чиято употреба извиква едно едновременно отделяне на частите, от които човекът се състои, както е при сън, при смърт или при посвещение. Това е обаче една опасна игра.”

“Защо?”

“Впечатленията за непригответения са много силни и в следствие на това той изпада в болест или лудост. Създаденото по изкуствен път разделяне на духа разрушава и силите на нервната система.”

Отново мъгливост и чувство за падане в бездънна дълбочина.

Младият свещеник се събуди в светилището на олтара.

КАРТИНА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Звездата на Мъдреците,
или науката за небесните втичания

Образ на всяка еманация (изтичане) на всяко изливане, на всеки предаден живот (вдъхновение, парфюм)

Еврейска буква Фе; число 80

Евангелски изречения:

“Намерете истината и тя ще ви освободи.”

“Небесата разкъсват за славата Божия.”

НАДЕЖДА, СЪЕДИНЕНИЕ

На 17^{ти} ден Първосвещеникът започна така:

“Картина 17 се нарича «Надежда», «Съединение» и показва възвръщането на човешката душа назад във всемирната душа, в божеството и окончателно и напускане на нашата планета. Тук наново виждаш девицата, която вече видяхме в картини 11 и 14. Тя носи същата шапка със знака на небесната хармония на безкрайността, на божественото равновесие. Но тя прави тук нещо по-различно, от това на картина 14. Вместо да прелива съдържанието на сребърния съд в златния, тя излива съдържанието и на двата в морето, чиито вълни се разбиват в нозете ѝ. Това, че тя вече не прелива съдържанието от единия съд в другия говори, че процесът на превъплъщението вече е свършил. Училището не е вече нужно. Ученикът вече е научил това, което можеше да научи в класа на нашата планета. Той вече е стигнал зрялост. Освободен от всичко земно, предан и посветен, напълно самопожертван той се слива с божественото, за да бъде въведен в по-висши сфери, за по-висока дейност, на по-висок план, може би на някоя друга звезда, или пък почивка за известно време в лоното на Божеството. В символите на тази картина ние намираме едно ясно загатване за преместването на ученика от един в друг клас. В дясно от девицата, върху едно дърво стои птица с разперени крила, готова да полети. Тя е символ на душата, която напуска Земята, за да не се върне обратно. После в ляво и горе на картината виждаме седем звезди, една от които е особено голяма. Това е звездата, на която освободилият се от Земята дух ще обитава занапред.”

Тази вечер имаше буря и пороен дъжд (нещо много рядко в Египет), който плющеше по покрива на храма, превиваше короните на палмите и образуваше локви и потоци по постлания с плочи двор. Младия свещеник напусна тялото, както обикновено. Неговият ръководител бе също при него.

“Днес също се налага да направим дълго пътешествие”, каза той.

Валеше, но дъждът не докосваше духовете капките преминаваха през тях като грахови зърна през мъгла.

“В момента сме на друго поле на съществуване, поясни ръководителят.”

Те полетяха нагоре, право нагоре. Земята остана като една далечна звезда, която постепенно изчезваше от техния поглед. Те прелитаха покрай безчет слънца, които заобиколени от техните планети тържествено шестваха по своите невидими пътища. Тези небесни тела светеха с различни цветове, с неизразима сила и неописуема красота.

“Те всички произлизат от волята и мъдростта на Бога. Воля и мъдрост се превръщат в сила, силата създава движението, а те — топлина и огън. Отначало невидими за хората, слънцата обикалят по своите духовни пътища; после те преминават (сгъстяват се) във физическата материя, ста-

вайки достъпни за астрономите и мъдреците; в течение на милиони години стават все по-материални след което наново се възвръщат, по големия път на одухотворяването, във висшите области. Това е същият път, като този на нашия дух, само че в по-големи размери.”

Младият свещеник много искаше да посети някой от тези величествени гиганти или да разпита ръководителя си за техните обитатели, ала нещо го спираше да стори това.

“Още е рано, за всичко има време”, отговори ръководителят на мисълта му.

Младежът разбра — не е достатъчно зрял за едно такова посещение.

Бързината, с която летяха нагоре се увеличи от силната воля на ръководителя. Слънчеви системи нарастваха пред техния поглед, светейки силно, след това започваха да потъват и изчезваха. Изведнъж ръководителят спря.

“Погледни около себе си.”

Младият свещеник усети, като че в него се отвори едно ново око (сетиво). Той видя нещо ново. Порано той бе виждал индивидуалния живот в най-малкото, във водни животинчета, които се бореха и изяждаха едно друго, любеха се и се размножаваха. Сега той видя личния живот в по-голямото. Слънчевите системи му се сториха като големи семейства. Отделните звезди му се показаха като грамадни живи същества на Божеството, съзнателно вървящи по своя път, със силната си воля. Изглеждаше, сякаш по споразумение, всеки вървеше по своя я път, без да се сблъска с другите. Той видя прилив и отлив в небесните тела и разбра, че това е техният пулс. Видя планини изригващи огън, разтърсващи всичко около себе си, които покриваха всичко на голямо разстояние с лава. Разбра, че това са процеси на пречистване на тези исполински тела. Той видя величията на планетите, техните излъчвания. Те звучаха, но това не бяха земни тонове, те излъчваха цветове от духовно естество. Всяка от тези небесни светлини се отличавахе от другите по способността на своя цвят и тон. Излъчванията на някои от планетите хармонизираха помежду си, а други не.

“Съдбата на хората зависи от планетните хармонии и дисхармонии”, каза ръководителят, “затова се казва, че земното съществуване на един смъртен е записано на звездите. Те са причината за радостта, щастието, мъката и страданията на хората. Във всеки миг под определен акорд и под влиянието на небесните съзвучия се ражда едно човешко същество и основният тон на неговия характер е излъченият от небесните светили в мига на раждането му. Звездите продължават своя вечен път, а човекът се радва или скърби в зависимост от хармоничните и нехармонични съчетания на тоновете и цветовете на небесните тела. Тяхната дисхармония носи на човека препятствия и неуспехи в живота, и обратното. В такива моменти единствената сигурна опора на човека е вяра в доброто и мъдростта на Бога, ако е познал великия му план. Затова мъдреците-астрономи имат право, като казват, че звездното небе е една отворена книга, в която Бог позволява на знаещия да чете съдбата на хората и народите.

Но за днес — стига.”

Ръководителят хвана младият свещеник за ръката и те започнаха да падат в бездънните глъбини. Младежът загуби съзнание. Един тласък и той се събуди в своето тяло зад олтара в храма

КАРТИНА ОСЕМНАДЕСЕТА

Дрезгавина или Труден час,
или час на сцепление вѣтре и скитничество вѣн

Образ на всичко, що е коварно, двойнствено лъжливо,
съблазнително, престорено, враждебно.

Еврейска буква Цаде; число 90

ХАОС, СТРАСТ

На осемнадесетия ден Първосвещеникът започна:

“Картината, пред която седим сега се нарича «хаос», «страст». Под светлината на лунния сърп ти виждаш планина, върху която са издигнати две кули. Криволичещ път води към тях. Той минава покрай една блатиста низина, по която пълзи един рак. Едно куче и един вълк вият срещу Луната. Интересни са връзките в които се намира тази картина с останалите: връзка с предшестващата картина — «Лъжата». Това виждаме и в живота на народите. От лъжа и несправедливост произлиза само хаос и анархия. Тежко на онези, които чрез лъжливи обещания развързват страстите на

тълпата. Те хвърлят мнозина в разруха, за да ги последват след това сами. Картина 18 е в обратна връзка с картина 5 — «Разумът» и «Авторитетът». И тук виждаме подчертано противопоставяне, което създателят на книгата на Тот е подчертал. Тук страст, там разум. Тук хаос — там авторитет. Колкото един човек или народ е по-издигнат, толкова по-малко се поддава да бъде влачен от чувства и страсти, толкова повече действа съобразно своя разум. Един народ, отдал се на страстите си, потъва в хаос и мизерия.

На картина 5 първосвещеникът поучава своите гладни за знания и мъдрост ученици. В картина 18 безумни животни, подтиквани от неопределени чувства, вият срещу Луната — едно мъртво тяло, нямащо собствена светлина. Вървящият назад рак, чрез обратното си движение символизира липсата на прогрес. Картина 13, както помним, е шеста по пътя на Хорус и на духа, който поставя човека пред избор (картина 6) и ако той избере правилно, става пилигрим (картина 9), предстоят му изпитания (картина 12), остава да мине през лъжа и несправедливост (картина 15), след което следва хаоса на страстите (картина 18). Преди да стигнеш издигането към божественото, не вярвай на чувствата. Владей ги и не се оставяй да бъдеш владян и направляван от тях. Чувствата са добри слуги, но глупави князе.

Иди си в мир.”

Същата вечер, щом духът на младежа се освободи от тялото си, ръководителят му каза:

“Днес ще се запознаеш с царството на сънищата. Както виждаш мислещият майстор — духът, е напуснал тялото и мозъкът по навик продължава да произвежда мисли и представи, но ходът на мислите е без връзка. Мозъкът ти работи с понятията и представите, с които се е занимавал през изтеклия ден или по-ранни дни и резултатът е хаос от разбъркани чувства, понеже липсват (не работят) законите на логиката. Така през време на сън човекът води двоен живот — духът живее ДействителноХ, а мозъкът произвежда безсмислици. Затова са прави тези, които казват, че сънищата са безсмислица и нищо не означават, както и онези, които казват, че в това има божествено откровение. Ти знаеш, че на прага между видимия и невидимия свят има завеса. Всеки път, когато прекрачим прага, било при заспиване или при събуждане, това було на безсъзнание се спуска върху нашата

памет и ние забравяме това, което е било допреди малко. Когато заспиваме ние забравяме всекидневните грижи и страдания, а когато се събуждаме, обикновено забравяме какво сме сънували. Само чрез определени упражнения и строга дисциплина можем да достигнем състоянието, когато не ще обърнем внимание на безсмислените сънища на нашия мозък а ще си спомняме само преживяното от нашия дух в неговия реален мир, истинският свят на съществуване. Но и преди да сме се научили и засилили паметта си чрез такива упражнения, ние все пак понякога си спомняме едно или друго нощно преживяване. Но това става само, когато преживяното е твърде силно и споменът за него премине през булото на забравата. Сега — следвай ме. Предстои ни далечно пътуване.

С бързината на мисълта, надминаваща тази на светлината, двата духа се впуснаха в безкрайните простори. Но ето, пред тях се издига една грамадна стена, в нея безброй малки килии, като в исполинска восъчна пита.

“Всеки човек, всеки дух си има своя килия тук, в която се трупа и пази всичко, което мисли като човек, чувствал и строил. Както знаеш, всеки човек си има свой собствен тон или акорд, върху който е построена и неговата килийка. Неговият тон е също ключът, с който се отключва нейната врата. Всичко, каквото човекът мисли, изказва, върши, даже неговото щастие и нещастие звучат тук в тоновете на неговия акорд. Килията му приема всяко негово настроение, всеки тон произлязъл от него и така записва всичко с най-голяма точност. Това е книгата на живота на всеки отделен човек. Един, когато станеш достатъчно зрял ще можеш да прелистваш и да четеш в тази отворена книга, да видиш твоя минал живот, както и да узнаеш нещо в миналото на други, ако те се интересуват. По тези книги и според законите, които ще узнаеш ще можеш да съдиш за бъдещето, както на своя, така и на другите духове.

А сега — обратно към светилището.”

Падане в безкрайни простори. Виене на свят и безсъзнание.

Младият свещеник се събуди в своето тяло под мантията на Първосвещеника.

КАРТИНА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Бляскава светлина и Любов

Образ на силата, която разделя и свързва

Еврейска буква Каф; число 100

Евангелски изречения:

“Не е хубаво човек да бъде сам; трябва му другарка, подобна нему, защото мъжът не е без жената, нито жената без мъжа у Господа и когато двама или трима са събрани в моето име, аз съм сред тях.”

ЦЯЛОСТЕН ЖИВОТ

На деветнадесетия ден Първосвещеникът започна така: “Картината, пред която ти стоиш се нарича «Слънцето на Озирис». Тя означава цялостния живот. Тя е края на пътя на Озирис.

Има три такива пътища. Пътят на Озирис, за който вече казахме; този на Изида, посочващ с втората картина, и

този на Хорус, пътят на духа, който започва с третата картина. И трите пътя вървят все по същата система — от трета на трета картина.

Сега ние можем да видим пътя на Озирис; Бог (картина 1) чрез закона (картина 4) изпълва своите планове (в картина 7), води космоса и нас чрез обръщанията на колелото на живота (10), през смъртта (13) и разрушението (16) към цялостния живот (19)

Трябва да обърнем вниманието ти на това, че в пътя на Озирис не само съдържанието на картините е във връзка помежду си, но и самите числа на картините са в една тайнствена и математическа връзка. Чрез своите числа всички картини по пътя на Озирис ни връщат обратно към първата картина. Сега е време да ти открием част от нашата свещена математика.

Освен своята приета стойност, всяко число има още една окултна, която открива дълбоките му връзки. За да намерим тази вътрешна стойност, ние си служим с тайно съкращение и събиране. Тайното съкращение се състои в това са се съберат отделните числа в едно. Резултатът дава окултната стойност на числото.

Например: окултната стойност на 12 е 3, защото $1 + 2 = 3$. Събирането се състои в това, че се събират всички цифри. Сумата представлява неговата тайна стойност. Тайната стойност на 12 е 3, защото като съберем цифрите от 1 до 12 ще получим 78, а 78 чрез редукция дава 15, а 15 дава 6; 6 чрез тайно събиране дава 21 (цифрите от 1 до 6). Най-после 21 дава 3 (2 и 1). Виждаме, че и по двата начина на тайната математика получаваме същия резултат.

Сега да приложим тази методика към числата (номерата) на нашите картини. Четвъртата картина се намира във връзка с първата и е в магическа връзка с нея, защото от сбора от 1 до 4 дава 10. Според магическата редукция $1 + 0 = 1$, тъй ние се връщаме от картина 4 в картина 1. Законът (картина 4) произхожда от Бога (картина 1).

Сега да вземем картина 7 и да я разгледаме по същия начин: цифрите от 1 до 7 ни дават 28, а 28 е $2 + 8 = 10$, но $10 = 1$. Тъй виждаме, че и третата картина от пътя на Озирис, триумфалната колесница, ни връща към първата. Това значи, че съществуването на плановите за еволюцията е Божия работа (картина 1).

Да вземем сега четвъртата картина от пътя на Озирис, десетата по ред. Събрани от 1 до 10 дават 55, 55 от себе си дава 10, 10 дава 1. Тъй 10, колелото на живота ни отвежда пак към картина 1. Значи промените в живота на хората и народите зависят само от Бога.

Да вземе картина 13, петата от пътя на Озирис — смъртта. Събраните цифри от 1 до 13 = 91, 9 + 1 = 10, а 10 пак е равно на 1. И смъртта също е Божия работа.

16 картина по пътя на Озирис — разрушението. 16 е равно на 136; 136 дава 10, а 10 = 1, значи самото разрушение на хората пак идва от Бога.

Последната картина от пътя на Озирис (19) ни дава същия резултат. Числата от 1 до 19 дават 190, 190 дава 10, а 10 дава 1. Следователно «животът има свой произход от Бога. Той е животът».

Нека разгледаме сега самата картина. Ти виждаш как по една цветуща, огряна от слънцето равнина, ездач препуска на бял кон. Той е същият, който видяхме в миналите картини като творец, законодател, пазител, победител, като владетел на живота и на смъртта, като този, който праща светкавицата и руши и който сега със знамето на любовта спомага за завладяването на цялостния живот.

Картина 19 е в обратна връзка с картина 4 — закона. Ние виждаме една фина противоположност между тези две картини. На картина 4 виждаме фараонът със скипър в ръка. В картина 19 виждаме великия дарител на живота, слънцето, което излъчва безброй лъчи, безброй скиптри, създаващи живот и закони навред, където попаднат.

А сега, иди си в мир; часът на твоето посвещение настъпи.”

Когато вечерта младежът остави своето материално тяло в светилището, видя, че този път покрай Ръководителя бе и Първосвещеника в своето духовно тяло.

“Ние днес ще пристъпим в Божия мир”, каза Ръководителят. “Слънцето на Озирис ще ти свети.”

Младият свещеник почувства, че му се зави свят, като че падаше в безсъзнание и се видя буден в един друг свят. Обграждаше го блестяща светлина.

“Вратите на небето са отворени” — каза Първосвещеникът.

“Човекът бива наново роден от летаргичен сън”, прибави Ръководителят.

“Тук наистина не може да влезе нищо нечисто”, си помисли младият свещеник.

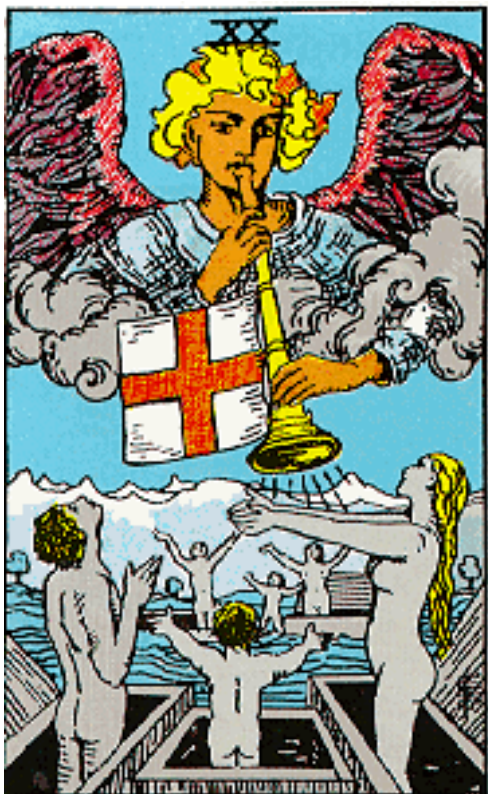
Царуваше велико спокойствие. Могъщо и непрестанно се чуваше някакво тризвучие. Тук нищо не приличаше на това, което бе във физическия свят, но се различаваше и от посетените досега други светове. Заобиколиха ги безброй духове, които блестяха в опалови лъчи. Те всички се движеха и стремяха към един център. Тримата се присъединиха към тях. Блясъкът, който излизаше от центъра все повече и повече се усилваше. Младият свещеник изостана назад. “Аз не мога да издържам светлината, тя е много силна за мене.”

“По-късно, когато узрееш и се развиеш повече, ти ще можеш да я понасяш по-добре” — каза Ръководителят. “Чакай ни тук и наблюдавай след нас” — каза Първосвещеникът. Младият свещеник остана, а другите отлетяха към центъра, към светлината, заедно с другите духове. Той се опита да вникне отдалече в този център. След известно време му се стори, че посред ослепителната светлина забелязва очертанието на една човешка фигура. В този момент той изпита едно непознато му досега чувство на радост и щастие. Той почувства, че се изпълва с любов и благоговение и падна по лицето си от голямото чувство на благодарност, което го обзе. Когато се съвзе, при него бяха вече Първосвещеникът и Ръководителя му. Техните лица светеха, а по фигурите им бе отразена една красота и великолепиe. Те не казаха нито дума, но оставиха това, което бяха видели там да звучи в сърцата им като упоителна музика.

Те се понесоха към Земята. Вече се виждаше голямата свещена река тихо да следва своя път през потъналата в сън страна. Големият свещен град лежеше под тях.

Виене на свят и безсъзнание. Младият свещеник се пробуди в светилището, но върху лицето му почиваше бляскаво сияние.

“Той е видял Слънцето на Озирис”, тихо споделиха двама от свещениците, когато на другия ден той мина покрай тях.

КАРТИНА ДВАДЕСЕТА

Събуждане на умрелите или Възраждане

Образ на това, което решава само да действа.

Еврейска буква Реш; число 200

Евангелски изречения:

“Събуди се ти, който спиш, излез измежду мъртвите и Христос ще те освети. Стани и върви. Бог не е Бог на мъртвите а на живите.”

БЕЗСМЪРТИЕ

“Картината, които изучаваме днес”, каза Първосвещеника, “се нарича безсмъртие. Ти виждаш пратеника на Боговете, стоящ на облак и свирещ на тръба. Из гробовете излизат умрелите с издигнати ръце. Те представляват човечеството, което окончателно е обърнало гръб на гробовете. Те приветствуват с радост тръбния звук известяващ една нова епоха, епоха на безсмъртие. Не ще има вече смърт, болести, нито войни и несправедливости. Картина 20 произлиза от

19, значи от цялостния живот произлиза безсмъртие, както при пълно здраве не може да има болест.

Сине мой, днес ти стоиш в края на пътя на Изида в книгата на Тот. Сега можеш да хвърлиш един поглед на твоето развитие. След като си се поучил от свещените книги, получил си обещанието, че вратата на невидимия мир ще се открие (картина 2) дадено ти в устно поучение и обещанието е потвърдено (картина 5). След това си бил претеглен от безпристрастния съдия и си познал истината (картина 8), чрез това си добил смелост и магически сили и така си могъл да подчиниш силата на злото (картина 11). Ти си минал от раждане към раждане (картина 14) и накрая нямаш вече нужда от училището на земния живот и си се освободил от закона за принудителното връщане на земята. Ти си се отдал на Бога, слял си се с него (картина 17) и накрая на това си постигнал безсмъртието (картина 20). Това, което е било обещано в началото, ти си достигнал.

Вратите на невидимите минове се отвориха пред тебе. Позволено ти бе да погледнеш зад завесата.

Пътят на Изида, започващ с картина 2, има едно съотношение на числата, както на тези по пътя на Озирис. Но тук числата не се свеждат към картина 2, а към картина 3. С това ни доказва, че поучението от книги не е най-главното, а главното е издигането на човека от духа. Този факт намираме потвърден математически. Окултната стойност на картина 2 по пътя на Изида е 3, защото $1 + 2 = 3$. Но 3 е духът, 3 е равно на $1 + 2 + 3 = 6$. Картина 6 е любовта; 6 е равно на $21 (1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6)$, а картина 21 е «Бог е във всичко». Но 21 е пак 3 и тъй се уверяваме, че окултната стойност на 2 е действително 3.

Сега да видим втората картина от пътя на Изида, тя е петата от нашата картинна галерия. Сборът от цифрите $1 + 2 + 3 + 4 + 5$ е равен на 15. 15 от себе си дава $1 + 5$ равно на 6. Окултната стойност на 6 е 21, на 21 е 3. Също и петата картина води към третата, само че с една обиколка през 15, която ни представя лъжа и несправедливост. Това значи, че в устното поучение се обяснява съществуването на несправедливостта и се хвърля светлина върху лъжата. Но и при устното поучение, както ни казват числата, изговорените думи се оживяват от духа.

Третата картина от пътя на Изида е 8, на книгата на Тот. Тази картина прави до известна степен изключение, защото не показва направо третата картина (духът) но на 9 — пилигрима. Сборът на $8 = 1 + 2 + \dots$ ни дава 36. Но 36 е 9 ($3+6=9$). Окултната стойност на 9 е 45, а 45 е пак 9. Ти виждаш, че ние сме вплетени в един кръг, нямаш никакъв изход. Указанието на картина 8 (Истината) върху 9

(пилигрима) ни казва: «Познанието на истината ни прави пилигрими, или че истината, безспорната истина е, че сме странници тук.»

Сега да вземем 4^{та} картина по пътя на Изида — тя е 11^{та} на Тот. Тя символизира смелост и магически сили. Но смелост и магически сили са плод на духа, защото 11 води към 3, както ще видим. Цифрите от 1 до 11 правят 66. 66 са равни на 12, а 12 е равно на 3. Тъй 11 ни връща към картина 3.

5^{та} картина по пътя на Изида (14) е «превъплъщение» и ни връща също към картина 3 (духът). Цифрите от 1 до 14 са равни на 105. 105 е равно на 6, 6 е равно на 21, а 21 е равно на 3. Числата ни показват, че духът е, който ръководи преражданията и ги урежда.

Да вземем сега шестата картина по пътя на Изида — 17 по ред, която ни представя сливането на душата с Бога. Тази картина ни сочи пак към картина 9 и ни казва, че крайното сливане с Бога е целта на нашето скитничество. Да направим сега окултно събиране:

$1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17 = 153$. 153 е равно на 9, но 9 е равно на 45, а 45 пак е равно на 9. Попадаме в кръга, от който няма изход.

Тъй картина 17 (надеждата) ни води с голяма сигурност към картина 9 — странникът, което значи, че пилигримът със силата на духа сигурно ще постигне сливане с Бога.

Да видим сега картина 20, седма и последна по пътя на Изида, означаваща безсмъртието. Тази сочи веднага към картина 3. Ние събираме $1 + 2 + 3 + \dots$ 20 равно на 210. 210 е равно на 3. $2 + 1 + 0$ е равно на 3. Това ни показва, че безсмъртието е дело и плод на духа.

Това бе учението на Изида.

Иди си в мир и ела тази вечер пак.

Бе среднощ. Духът на младия свещеник плуваше над заспалия град, придружаван от своя ръководител.

“Днес ще надникнем в небесната йерархия” — каза ръководителят. “Ела.”

Те полетяха през огромни пространства нагоре. Приближаваха се към сферата на първичните образи, създадени от мъдростта и волята на Бога, в момента, когато е решил да сътвори света и да постави в движение еволюцията на вселената.

Пред себе си младият свещеник видя една исполинска планина, издигащата се във висините в седем стъпала, всяко едно от които представляваше високо плато.

“Това са степените на могъщите” — каза ръководителят — “на тези, които тук *виждат* и знаят, искат и могат, владеят и обичат, подчиняват се и служат.

На първото стъпало стоят духовете, наречени ръководители, наставници, привързани към отделни човешки духове, за да ги ръководят през дългото им съществуване. Те са много на брой. Те светят, пазят, обичат и служат.

На второто стъпало са могъщите ръководители на съдбините на народите, както и изливащи влияния си върху душата на всеки народ. Сега те са по-далеч от нас, но те се явяват като по-могъщи, по-светли, понеже са много по-велики и лъчезарни от тези на първото стъпало, които ръководят единичните човешки духове. Както духовете от първото стъпало водят хората стъпка след стъпка, чрез невидими нишки, възпитават ги и им дават да жънат, каквото са посели, същото правят и духовете от второто стъпало с народите. Но и те — народите — ще бъдат повлияни, за да се изпълни тяхната съдба, да носят последствията на своите заключения и да жънат каквото са посели, за да има навсякъде справедливост. Тези могъщи духове на второто стъпало са, които предизвикват между народите приятелство, но също така и омраза и отдалечаване, даже войни. Защото войната, мечът, е големият преобразувател на политическите отношения на земята.

От един могъщ дух от третото стъпало, който владее и формира развитието на цялото човечество, се предизвикват и създават между духовете на второто стъпало съотношения и настроения, които се отразяват в отношенията на народите на земята.”

“Но ако хора и народи” — попита младият свещеник — “безволно бъдат настроени или повлияни от по-висши същества за приятелство или вражда, къде остава тогава тяхната отговорност?”

“Отговорността съществува. Тяхната воля е свободна. Те оформят само съдбата си. Но тогава вече няма избягване. Каквото са сели, трябва да жънат.

Висшите използват своята сила и величие в прекрасно задружна работа, само за да има справедливост, не да влияят върху сеенето, а само за да узрее жътвата.

Законът за причината и следствието е вечен.

А сега погледни духовете от третото стъпало. Те са още по-велики от тези на второто. Светлината от техните лъчи, блестящият ореол, който ги окръжава, стига много надалеч. Всеки от тях е духът пазител на една планета, ръководещ нейното развитие и одухотворяване, а същевременно и съдбата и развитието на обитателите ѝ, понеже едновременно със планетата те водят и жителите към по-висше състояние на съществуване.

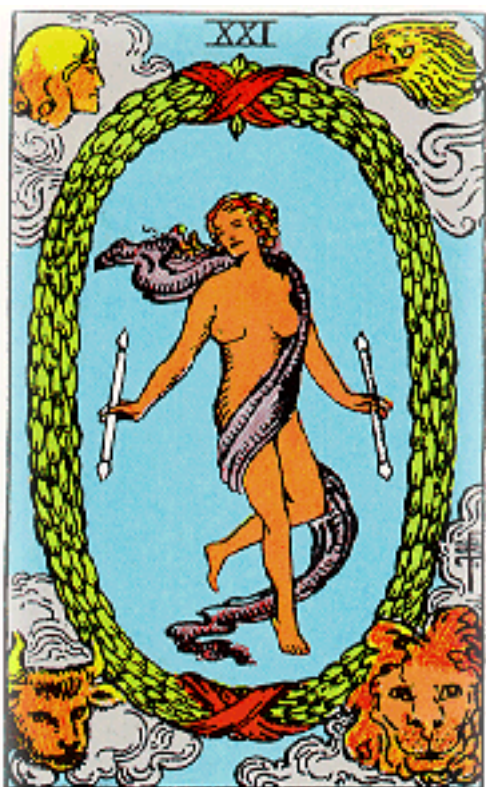
Наблюдавай сега четвъртото стъпало.

Още по-голямо величие. Почти непоносим блясък облъчва тези могъщи духове. В безкрайното пространство се движат милиони слънца, всяко със своите придружаващи го планети. Тези слънчеви системи образуват едно цяло, като една семейство или държава. Всяка от тях се управлява от едно възвишено същество, което има престол на слънцето, откъдето черпи живот. Върху по-горните стъпала 5, 6 и 7 са наредени в строга йерархична последователност все по-величествени духове, които виждат и излъчват много божественост. Представа за тяхното величие, мъдрост и мощ не можем да имаме. Нито бихме могли да понесем близостта им. Те са станали Богове, защото са близко до Бога.

Също и ти трябва да стигнеш някога там.

За днес достатъчно.”

Виене на свят, безсъзнание и свещеникът се събуди в храма на олтара.

КАРТИНА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Короната на мъреците или Съвременна Вселена

Образ на съвършенството в сътрудничество
с хармоничното допълване на частите

Еврейска буква Тау; число 25

БОГ Е ВСИЧКО ВЪВ ВСИЧКО

На двадесет и първия ден Първосвещеникът каза следното:

“Днес стоиш пред двадесет и първата картина. Тя има надпис: «Бог е всичко във всичко». Първата картина ти показва началото на творението, как всичко е произлязло от твореца, по негова повеля. След това всичко се задвижи, както показва реда на картините в книгата на Тот — през време, пространство и вечност и накрая се завръща назад към своето начало, тъй че Бог наново е всичко във всичко. На 21^{ва} картина се приключва Големия кръг. Всичко е безмълвие и нощ. Ти виждаш същото младо момиче, както на картините 11, 14 и 17 да танцува свещен символичен танц.

Ръцете сложени на бедрата с главата образуват един триъгълник, а краката се кръстосват. Триъгълник върху четириъгълник, това вече видя на картина 4 и в обратно положение на картина 12, където ти се показва като разногласие. Триъгълникът, който се вижда в картина 7 сега е в картина 21, върнало се в правилно положение, към хармония. Младата фигура е обвита с воал и обкръжена с венец от цветя, като рамка. Този кръг включва триъгълника върху четириъгълника, още един път в края на книгата на Тот ни повтаря великата и вечна истина, за която трябва да открием сърцето си, а именно: че Бог владее над своето творение във вечността. В четирите ъгли на картината виждаш представителите на четирите висши духовни същества: — главите на орел, лъв, бик и човек. Човешката глава показва, че ти също имаш място там. Ти също си избран за най-висше място между духовете на сила, смелост и знание, но трябва да се научиш да мълчиш и да ограничаваш потребностите си. Но над всички тези духове, даже още близо до Божеството, стои кръгът на любещите, символизиран от венец от рози, заобикалящ момичето като рамка и с който вече се срещнахме в картина 11.

Картина 21 е последна по пътя на Хорус, път на духа, пътя, който ние сега можем да прочетем. Духът, целта на който е да постигне най-големи висини, където само орелът може да достигне (картина 3); ако изборът е мъдър той става странник или пилигрим, отрекъл се от света, тръгнал по своя път, през пустинята на живота (картина 9). Самотността се повишава до ужасни изпитания, където всичко изглежда обърнато наопаки и безнадеждно (картина 12). Странникът трябва да се бори и превъзмогне лъжата и несправедливостта (картина 15), а също и да мине през хаоса на страстите чист и непокътнат владетел над своите чувства (картина 18) преди да постигне пълното спокойствие и яснота, преди да се слее с Бога и да стане едно с Него (картина 21). Математически картините по пътя на Хорус са също в чудесна връзка помежду си. Пътят на Хорус, на духа е този, по който плътското в нас ще бъде умъртвено. Първата картина по пътя на Хорус (3) ни сочи орела, летящ към слънцето, цар на въздуха. Окултната стойност на 3 е 6 ($1 + 2 + 3 = 6$). Духът (картина 3) ни сочи любовта (картина 6). Окултната стойност на 6 е 21, както вече знаем. Но картина 21 е «Бог е всичко във всичко». И окултната стойност на 21 е 3. Тъй ние имаме чудесен кръг като четем: Духът е любов. Любовта е «Бог е всичко и във всичко» а Богът всичко във всичко е сливане на човека с Бога. Бог е духът.

Нека оставим сега числата да говорят от втората картина от пътя на Хорус, шеста поред.

Ние събираме най-напред окултно: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 = 21$. Но 21 е $2 + 1 = 3$. Ние пак сме в свещения кръг: 3 е 6 , 6 е 21 , а 21 е 3 или изразено в думи: **духът** (картина 3) е **любовта** (картина 6), а **тя е Бог** (картина 21), а **Бог** (картина 21) е **духът**.

Третата картина по пътя на Хорус е деветата от картинния ред. Ние събираме: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 = 45$. 45 обаче е $4 + 5 = 9$. Така 9 е единственото чудно, особено число, което сочи винаги към себе си. Пилигримът значи е само цел. Той мисли само за своето съвършенство. Той оставя всичко друго настрана. Да вземем сега четвъртата картина по пътя на Хорус: «Изпитание» — дванадесета по ред.

Събираме $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12 = 78$. 78 е равно на $7 + 8 = 15$. 15 дава $1 + 5 = 6$. Шест е равно на 21 , а 21 е равно на $2 + 1 = 3$. Картина 12 ни показва значи картините 15 , 6 , 21 и 3 или от картина $3 + 5$ произлиза картина 12 , т. е. 3 е изразено с думи, това дава «Изпитание» (12), води през лъжа и несправедливост, които трябва да се понесат (15) към познание на любовта (6) към Бога (21) към духа (3).

Да видим сега петата картина по пътя на Хорус, картина 15 по ред. Ние събираме $1 + 2 + 3 + \dots + 15 = 120$, но 120 е равно на $1 + 2 + 0 = 3$. Това значи духът (картина 3). Духът е, който води борбата против лъжата и несправедливостта, чрез които ще бъдем закалени да постигнем упражняваните сетива.

Сега да вземем шестата картина по пътя на Хорус, $13^{\text{та}}$ по ред.

Събираме $1 + 2 + 3 + \dots + 18 = 171$, но 171 е $1 + 7 + 1 = 9$. 9 е както видяхме едно число, което води само до себе си. Ние виждаме, следователно, че картина 18 води назад към картина 9 , т. е. ти ще трябва да минеш през хаоса на страстите, ти ще трябва да понасяш преследванията понеже си пилигрим; нищо не ще ти бъде спестено.

Хубаво и подкрепящо е, че в предишната картина 17 (Надеждата, Съединение) е дадено на пилигрима утешителното съобщение, че със сигурност ще стигне до целта.

А сега да видим последната картина по пътя на Хорус (картина 21) «Бог е във всичко».

Събираме $1 + 2 + 3 + \dots + 21 = 231$, но 231 е $2 + 3 + 1 = 6$. А 6 е $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 = 21$, а 21 е $2 + 1 = 3$. Значи ние можем да четем: «Връщането на всички неща към Бога» (картина 21) е работа на духа (картина 3) и при това от любов. (картина 6).

Буквеният знак върху картината ни помага да видим както и при първите три картини, същността на Бога. Свещената буква е съставена от три части съединени с четвърта и тъй образуват една буква, именно троицата в едно. Вечно пасивното, произлизащо от вечно Активното се връща пак към него, пак става едно с него. В следствие на това престават също и отношенията, които и двата са имали с Третото.

**Троицата пак става едно.
Огнените войнства почиват.**

Сега иди си в мир.”

Тази нощ сънят на младия свещеник в светилището бе много лек. Стори му се като че ли не е спал. Не беше си изгубил съзнанието. И даже се съмняваше в напускането на тялото си, тъй като булото на безсъзнанието не бе се спуснало върху него. Фактът, че *вижда* физическото си тяло зад олтара, минаването безпрепятствено на стените и сводовете на храма, му доказваше, че се движи само в тялото си от ефирна материя.

Ръководителят отговори в отговор на мислите му: “Ти ще се научиш да напускаш тялото си когато пожелаеш. Връзката между духа и тялото в тебе е много по-чиста, по-свободна, фина, така, че това скоро ще ти се отдаде. Но трябва винаги да се грижиш тялото да не бъде докосвано, нито да има светлина в стаята, когато ще го напускаш за изследвания в невидими светове. Опасностите са две: да не би дух-скитник да го обсеби и от силното докосване да се скъса сребърната нишка, което да причини смъртта ти. Сребърната нишка? Да, фина, много фина пластична, сребърна нишка от благороден етер, свързваща тялото с духа, която при смъртта се прекъсва. При спане духът не отива много далече от тялото затова и опасността е почти избегната. При посвещение обаче, тази връзка става още по-силна, фина, чиста, свободна. Като знаят това свещениците оставят тялото си през време на

посвещението в светлия храм зад олтара. Ако занаят пред пожелаеш някой път да напуснеш тялото си, то погрижи се за сигурност да имаш някого в съседство, който да го пази.”

И тъй двамата летяха все по-високо и по-високо. Минаха през разни духовни области и се приближиха до мира на първообразите. На една почти безгранична равнина от пясък се издигаше голяма постройка. Дело на човешка ръка ли е това? Тя бе висока като планина, но стените ѝ равни и гладки, изглеждаше като грамадна геометрическа фигура. Великолепната постройка имаше четириъгълна основа, гледана отгоре бе квадрат. Четирите ѝ страни, равни по форма, блестяха като полиран алабастър. Всяка стена бе един триъгълник и всичките четири се събираха в един връх. Младият свещеник разглеждаше с учудване постройката.

“Какво е това” — запита той.

“Това е един паметник, съхраняващ мерки и време на истина и мъдрост за тези, които могат да четат. Той ще бъде построен в твоята сегашна родина, когато времето настъпи. Защото ще дойдат дни, когато хората не ще искат и като резултат от това не ще могат да черпят знание и светлина от висшите извори, но като слепи къртици ще се мислят за мъдри. Те не ще имат вътрешна светлина и в своята гордост ще се доверяват само не петте си сетива. В онези времена този паметник ще говори и свидетелства, чрез своето мълчание, за мъдростта на небесните. Той ще бъде построен за него време. Мъдреците ще го изследват и разбиращите ще се възхищават. Днес има връзка между смъртните и безсмъртните. Боговете предават и учат зрелите, посветените на мъдрост, знание, и чрез този паметник целят да запазят за векове знанието за миналото и настоящето на човешкия род, мярката и тежестта на земята, положението на звездите и разстоянието, което ги дели една от друга, също и знанието за Бог и човек. Това е едно откровение на небето. Денят за строежа на този паметник във видимия мир наближава. Виж как той е построен в мира на първообразите, точно тъй както ще бъде и във физическия мир. В неговата вътрешност има входи и зали, наредени в строго определен план. В този вход всяка дължина означава една слънчева година в историята на човешкия род. Входната врата ще показва към северния полюс, което ще свидетелствува за едно поражение на родените на земята. Входът отива първоначално надолу до едно определено място, откъдето се разделя на две. Единият вход продължава на долу, а другият отива под същия ъгъл нагоре. Това място, където входът се разделя ми напомня картина 6. Там, където човекът изправен пред голямото изпитание — да избере: или да се качва нагоре по стръмния път или да пада надолу в пропастта. Тъй това място в този небесен паметник ни казва, че ще дойде ден, когато смъртните ще трябва да решат: да се преклонят пред волята на Бога или не. В случай, че те се колебаят да приемат Божествения закон и като данък да платят страхопочитание към небето, ще паднат в пропастта. Но ако приемат поученията ще започнат своето изкачване по стръмния път. Входът е тесен и човек може да се движи по него само на колене. Той ни учи, че онези, които искат да се въздигат по-високо, трябва да бъдат смирени. Те ще се преклонят пред Бога и ще се подчинят с радост на небесния закон. После след определеното време от годината, смъртните, приели Божествения закон, ще бъдат поставени пред важно решение. Там ще бъде предложено спасение и облекчение от игото на Закона. Те ще получат божествени сили, ако приемат предложението и го изпълнят. Ето виж тук, пътят отново се дели. Висок и човека, който нито е постигнал своята другия по-тесен вход продължава да води към вътрешността на паметника. С това се предсказва, че една част ще приеме предложеното спасение и ще се изкачи към съзнателно, свободно развитие. Другата част не ще иска да се приспособи към предложените условия и ще остане с робските си разбирания, приковани във видимия свят. Този нисък хоризонтален преход не води към гибел, както предишния надолу път, при първото разклонение, но води в една зала символизираща човека, който нито е постигнал своята цел, нито се е отклонил от нея. Заела средно положение и така тази зала е място за поучение и пречистване. Голямата галерия, изградена от гранит води към друга зала, съхраняваща мерките на вселената. Отляво и отдясно ти виждаш по 11 четвъртити отвора — всичко 22. В тях са поставени картините, които ти са вече познати. В края на галерията започва един тесен, но къс проход, водещ към една малка стая. Напречно в стаята виждаш грамаден каменен блок, който от едната си страна има интересен капител. Този капител е една особена мярка — космически цол. 25 такива цола правят един космичен метър. 3652422 такива метра е дълга една от основите на паметника, но в същото време това е броят на дните на слънчевата година. Този метър е истинската мярка с която е построена вселената. 500 милиона такива цола е дължината на земната ос. Това е означено с петте дългнесте улеи в южната страна на малката стая. В паметника намираме още едно упътване, което ни дава разстоянието между слънцето и земята. Височината на паметника е 5'313'01 космични цола. Неговата височина се намира според половината диагонал на основата, в отношение Ц към 10.

Разстоянието на слънцето от земната повърхност отговаря на 10 в 9^{те} (10^9) височината на паметника. В мерките на паметника ни е дадена и тежестта на Земята. Когато човек се качва или по-право пълзи от предверието към втората стая, той намира един странен гранитен ковчег, който е куха мярка. Водата в него тежи един космичен тон. Тежестта на паметника пък ще намерим, като пресметнеш вместимостта на всички празни пространства в сградата и ще получиш 5,273 милиона тона, а знай, че тежестта на нашата планета е 5,273 кванталиона такива космични цола, тъй че тежестта на нашия паметник е в отношение с тежестта на нашата планета 1:10³⁵. Тъй ние намираме в тоя паметник мерките на земята, нейната тежест, положение и разстояние на небесните тела, а също и бъдещото развитие на човешкия род. В дните, когато вътрешната светлина в сърцата на смъртните се помрачи, тия камъни ще викат, но техния глас не ще бъде чул. Небесата определят мерките и времената, небесата ръководят и управляват, но хората ще имат уши и не ще чуват. Ще имат очи и не ще виждат. Които обаче имат интуиция и разбиране, ще бъдат подигравани и преследвани.”

Безмълвен съзерцаваше младият свещеник великолепия и величествен паметник.

“От сега нататък”, прибави ръководителят, ти ще можеш да изучаваш тайните на небето, когато искаш и колкото искаш, защото ще умееш да напускаш тялото по свое собствено желание.”

“Бих желал да попитам”, каза младият свещеник, “как ще могат хората да движат грамадни блокове, да ги вдигат на такава голяма височина? Това могат да вършат само великани и духове.”

“Те ще ги вдигат със силата на ритмичните тонове. Свещениците ще бъдат научени от небесните жители как да издигат въздушни стълбове и чрез ритмично повтаряно пеене на един и същ тон, да се получи нещо като цикъл, с който се движат и местят и най-големи тежести. Нещо от силата на ритмичните тонове ти видя в деня, когато грамадните статуи отговориха на песента на свещениците. А сега влез в тялото си полека, за да можеш да си спомниш видението.”

Едно леко зашеметяване. На младия свещеник се струваше, че връщането му в неговата груба обвивка ставаше постепенно. Този път той си спомни много ясно всичко, което *видя*.

КАРТИНА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Крокодил
или

безумник, който нито гледа, нито слуша
и чиято надменност го води към гибел.

Еврейска буква Шин; число 300

Образ на колебание, неустойчивост и
на всичко, което разкъсва (зъби, огън).

ГЛУПАКЪТ

На следващия ден Първосвещеника каза:

“И тъй, ти си преживял посвещение и сега си Знаещ. Това, което ти бе обещано в картините 2 и 5 ти вече си получил. Ти надзърна зад завесата и невидимите за смъртните светове са открити за тебе. Онова, което човешкият разум може да обхване ти е вече показано. Но дълбините на Бога и тайните на небето са безкрайни. Сега ти си по пътя: крачиш от познание към познание, от едно добро дело към друго — и силите ти растат все повече и повече.

Нищо не бе скрито от тебе, нищо, което може да ти бъде открито. Ти получи отговор на всички въпроси: от къде идваме и защо живеем. Чрез картините на книгата на Тот ти не е показано всичко. Извън тези 21 картини би било глупост да се търси още нещо. Затова последната картина носи номер 0 и надпис “Глупецът.” Няма нужда да ти обяснявам картината. Ти ще си я обясниш без моя помощ. На нея виждаш човека, който се е отклонил от своето Божествено призвание. Вместо да развие своите способности и да господства над духове и елементи, той носи на гърба си дадените му дарби. Ето, това сочи торбата. Той се подпира на своята тояга, която тук символизира неговите знания и убеждения, които нито могат да му помогнат, нито да го спасят, понеже виждаме, че той се клатушка изморен през пясъците на пустинята, към гибел. Това символизира крокодилът, който го дебне. Страстите на които се е отдал — кучето от картина 18, което го преследва, неговата слабост и срам са нещата, които го унищожават.”

Тогава Първосвещеникът вдигна ръка за благословия и каза тържествено:

“Да Знаеш, да Желаш, да Смейш, винаги е било ръководното начало на мъдрия. Мълчанието запазва силата, а празната похвала го унищожават. Навсякъде виждаш велики закони.

Всичко долу е както горе, тук — както и във висшите светове.

Богът е един вечен, но безброй са неговите синове, носители на огъня, на силата, любовта, красотата.

Из лоното на божеството пада в материята нашия вечен дух, за да мине през видимия свят, живот, стремежи, чрез борби и мъчения и да се върне обратно при Божеството нагоре по своите спирали.

Боговете са били някога смъртни хора, а смъртните хора, като нас, израстват и стават богове, след като през смъртните им тела минават лъчите на Божествената светлина и земното умира в тях.

Ти, сине мой, върви към Светлината, от радост към радост, от благоденствие към благоденствие, лети към слънцето, към истината, гледай ги като орел. Върни се към Божеството, което е родило твоята душа!

Съдържание

Предговор	2
ИЗПИТАНИЯТА	3
ПОУЧЕНИЕТО	10
КАРТИНА ПЪРВА	11
КАРТИНА ВТОРА	13
КАРТИНА ТРЕТА	14
КАРТИНА ЧЕТВЪРТА	16
КАРТИНА ПЕТА	18
КАРТИНА ШЕСТА	20
КАРТИНА СЕДМА	21
КАРТИНА ОСМА	23
КАРТИНА ДЕВЕТА	25
ПОСВЕЩЕНИЕТО	27
КАРТИНА ДЕСЕТА	28
КАРТИНА ЕДИНАДЕСЕТА	32
КАРТИНА ДВАНАДЕСЕТА	36
КАРТИНА ТРИНАДЕСЕТА	38
КАРТИНА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА	41
КАРТИНА ПЕТНАДЕСЕТА	44
КАРТИНА ШЕСТНАДЕСЕТА	46
КАРТИНА СЕДЕМНАДЕСЕТА	49
КАРТИНА ОСЕМНАДЕСЕТА	51
КАРТИНА ДЕВЕТНАДЕСЕТА	53
КАРТИНА ДВАДЕСЕТА	55
КАРТИНА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА	58
КАРТИНА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА	62